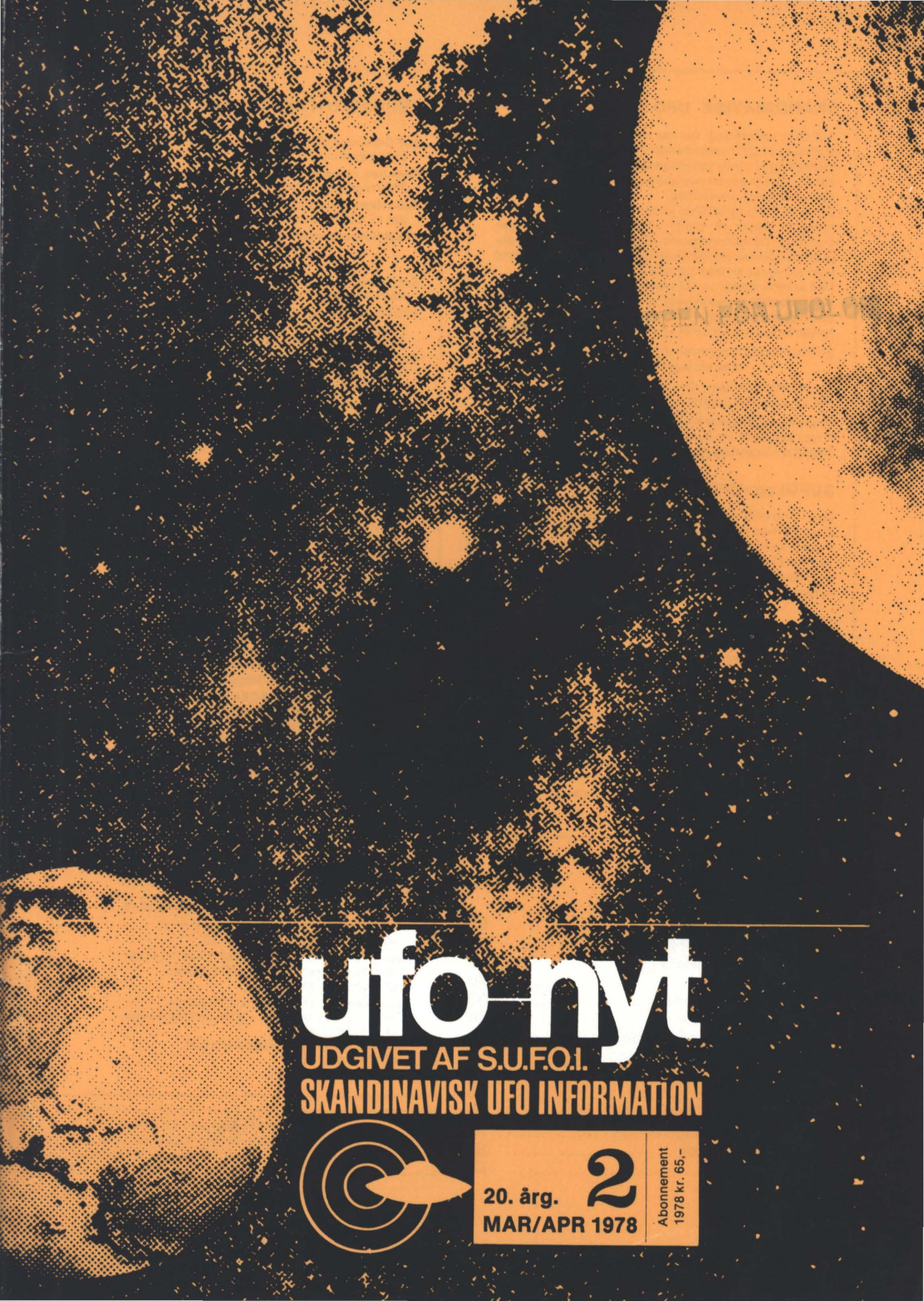

ufo nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.
SKANDINAVISK UFO INFORMATION

20. årg.

MAR/APR 1978

2

Abonnement
1978 kr. 65,-

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

SUFOfi er en forening, der har til formål at bidrage til opklaring af UFO-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af observationsberetninger samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

Det er SUFO's opfattelse, at de mange observationsberetninger udgør et vigtigt videnskabeligt forskningsgrundlag. Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et UFO forstås vi: »Et uidentificeret flyvende objekt, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente forskere ikke kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.«

SUFOfi ledes af **Repræsentantskabet og Forretningsudvalget**

Forretningsudvalget, der vælges af repræsentantskabet, forestår den daglige ledelse af SUFOI.

Repræsentantskabet består af forretningsudvalget samt 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

SUFOfi og »UFO-NYT«

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

FORRETNINGSUDVALGET

De med * mærkede repræsentantskabsmedlemmer er tillige indvalgt som medlemmer af forretningsudvalget.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale medlemskontingentet (d.kr. 65,00 for året 1978) til Regnskabskontoret gironr. 9 11 77 25; det kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet. Adresseændringer etc. bedes hurtigst muligt meddelt til SUFO's Ekspedition, da denne fremgangsmåde har vist sig at give færrest fejl.

INDEHOLDER bl.a.:

Et tilbageblik	51
Præsident Carters UFO-observation	54
Danske amatørforskere (11)	56
Teorier og tanker	60
UFO-rapporter, Danmark	63
Scandi-rapport	68
SUFOfi snakker med Spielberg	72
Har epidemier deres udspring i verdensrummet	73
Ruinbyer på Mars?	75
»Nærkontakt...« - en anmeldelse	76
José António's utrolige eventyr (3)	77
Operation Mainbrace	81
Kig på himlen	91

REPRÆSENTANTSKABET - UFO-NYT

SUFOfi's formand: Fl. Ahrenkiel*, Holmevænget 5, 2970 Hørsholm, tlf. (02) 86 92 70.

Ansvar. redaktør: Iver O. Kjems*, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 39 46.

Redaktionssekretær: Henrik Pedersen*,

Sekretariat: Karen M. Linneballe, Margrethevej 11, 2960 Rungsted Kyst, tlf. (02) 57 07 36.

EKSPEDITION og REGNSKAB: (giro 9 11 77 25) Skandinavisk UFO Information - SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte.

SUFOfi's RAPPORTCENTRAL - SKANDINAVIEN-KONTAKT: Carsten Hedegaard Pedersen*, Mørkelmosevej 10, 2980 Kokkedal, tlf. (03) 18 04 26.

Projektmedarbejder: Xavier P. Madsen*, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm.

DATAKONSULENT: Per Andersen, Lottesvej 15, st., 8220 Brabrand, tlf. (06) 15 42 56.

FOTA - Forskningsteknisk afdeling: B. Aalberg, Flintemosevej 19, 4731 Brandelev.

SUFOfi's EFTERFORSKNINGS AFDELING - Repræsentant for Lolland-Falster: Ole Henningsen, Duegård, Nakkovvej 5, 4920 Sølsted, tlf. (03) 94 11 69.

INFORMATIONSAFDELINGEN: Peter A. Hansen, Erica-parken 12, 2820 Gentofte, tlf. (01) 67 08 93.

SUFOfi's FOREDRAGSAFDELING: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

SUFOfi's ARKIV og UDKLIPS-CENTRAL: Niels Chr. Krag, Skanderupvej 6, 2610 Rødovre, tlf. (01) 70 90 86.

SUFOfi's DUPLIK: Jens Mikkelsen, Brovej 2, Slots Bjergby pr. 4200 Slagelse, tlf. (03) 58 41 74.

SUFOfi's ALARMERINGSCENTRAL: **Repræsentant for Midtjylland (8000-området):** Ole J. Knudsen, Vestre Ringgade 208, 5. tv., 8000 Århus C, tlf. (06) 19 88 90.

Repræsentant for Midtjylland (7000-området): Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2. tv., 7000 Fredericia, tlf. (05) 92 00 81.

Repræsentant for Nordjylland: Torben Birkeholm, Åbslonsgade 3, st. tv., 9000 Aalborg, tlf. (08) 16 33 19.

Repræsentant for Sønderjylland: Kai E. Møller, Østergade 17, Felsted, 6200 Aabenraa, tlf. (04) 68 51 50.

Repræsentanter for Fyn: Jytte Pedersen, Tellerupvej 44, 5591 Gelsted, tlf. (09) 49 15 16. Jens Henrik Glinthorpe, Skibhusvej 61 B, 5000 Odense C, tlf. (09) 11 91 58.

Repræsentant for Vestsjælland: Ebbe Truelsen, Mittoften 2, Madslund, 4200 Slagelse, tlf. (03) 56 61 22.

Repræsentant for Norge: Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvei 11, N - 5030 Landås, Norge, tlf. (05) 28 01 26. Norsk UFO Center, Rapportcentral, tlf. (05) 28 01 26.

Enhver offentliggørelse af materiale fra UFO-NYT må kun ske efter forudgående skriftlig tilladelse fra redaktionen. SUFOI Reg. nr. 3148/3149.

Et tilbageblik af Frank Pedersen

*Oberstløjtnant Frank Pedersen,
SUFOIs formand 1965-70*

Først en forsinket hilsen i anledning af SUFOIs 20 års jubilæum og til lykke med en vellykket udstilling på Københavns Rådhus.

Må det være en af veteranerne i UFO-sagen tilladt at dukke op fra mørket og give sagen og SUFOI et par ord med på vejen.

Når man har været med i sagen næsten fra starten og igennem en årrække på godt og ondt har haft væsentlig indflydelse på afgørelser i forbindelse med SUFOI og UFO-NYT, ja så kan det jo nok give anledning til refleksioner.

SUFOI som gennem årene har været igennem et antal kriser og flere gange har været dødsdømt synes at leve i bedste velgående og mere livskraftigt end tidligere, og det kan kun glæde en tidligere formand.

Jeg er i årenes løb ofte blevet mødt med spørgsmålet: »Hvordan kom du ind i denne sag, og hvorfor i alverden blev du ved«? Bag spørgsmålet ligger selvfølgelig en undren over, at en tjenestemand, endda en militær tjenestemand, ville nedlade sig til at beskæftige sig med noget så tåbeligt som »flyvende tallerkener«. Svaret må blive: En tilfældighed, tilsat en god portion nysgerrighed.

En kollega havde hørt et foredrag af kaptajn-løjtnant H. C. Petersen, og hans udbytte af foredraget var, at han nu havde mødt et menneske, der i hans øjne var værre end mig (læs mere gal). Det pirrede min nysgerrighed og jeg satte mig i forbindelse med H. C. Petersen. Jeg oplevede nu i løbet af ganske kort tid at stifte bekendtskab med en række mennesker, office-

rer, politifolk, skolelærere m. fl., der alle talte om et nyt fænomen, nemlig rumskibe, der kom til jorden fra det ydre rum. Da jeg var stærkt interesseret i astronomi og vel også i nogen grad fascineret af disse menneskers iver og holdning, besluttede jeg mig til at studere sagen nærmere og give en håndsrækning med i arbejdet.

Det, der fik mig til at blive ved, var i starten den holdning, som specielt myndighederne indtog, hvor de brugte næsten alle midler i et forsøg på at mane spøgelse i jorden.

Det var en yderst vanskelig opgave, H. C. Petersen havde givet sig i kast med og beundringsværdigt, at han turde påbegynde et arbejde, hvor han selv udmærket var klar over, at næsten alle ville være imod ham. Hans ildhu og energi smittede. Uden ham intet SUFOI. Jeg og mange UFO-interesserede er H. C. Petersen megen tak skyldig.

Der var nok at tage fat på:

- indsamling og behandling af rapporter
- kontakt med udlandet
- fremskaffelse af litteratur
- oversættelse af udenlandske artikler
- møder og foredrag
- udgivelse af UFO-NYT
- opbygning af organisationen SUFOI

Lad det være sagt med det samme, vi var en yderst broget flok med vidt forskellig baggrund og en meget varierende indstilling til fænomenet. Denne flok holdt sammen i starten og skabte trods forskellige holdninger organi-

sationen SUFOI og muliggjorde udgivelsen af et blad. En historisk redegørelse er tilbøjelig til at fokusere på enkelte fremtrædende personer og glemme den anonyme flok, som er basis for enhver organisations vækst og fremtidsmuligheder. Ved denne lejlighed vil jeg derfor gerne rette en tak til alle, der i årenes løb har arbejdet for og støttet UFO-sagen.

Der blev i starten begået mange fejl. Det var småt med materiale, både hvad angår litteratur og rapporter. Vi optrådte højst uprofessionelle og derfor også ukritiske til de indsamlede materialer. Kontakten til udlandet var sporadisk, og mulighederne for at nå frem til kilderne til udenlandske beretninger var derfor håbløse. Det kan derfor ikke undre, at holdningerne til det stigende antal rapporter, kontaktberetninger og bøger blev en trossag, afhængig af den enkeltes baggrund. Det skulle senere vise sig, at netop disse holdninger skulle udvikle sig til den førstestore krise i SUFOI.

De fleste kender kun en organisation ved det indtryk man får gennem udsendte materialer, de foredrag der holdes og det der skrives i aviser og blade. De færreste kan forestille sig det kæmpearbejde, der foregår bag kulisserne for at holde det hele kørende. Oftest er der tale om en lille flok, som må påtage sig hovedparten af arbejdsbyrden.

I de første år var denne byrde overordentlig stor, og vi havde mange problemer. Aviserne førte an i kampen mod dette nymodens »hysteri« og havde en taknemlig baggrund at gøre det på. Sagen tiltrak mange mennesker med interesse for næsten enhver form for mystik, spiritisme, religion og meget mere. En masse mennesker så pludselig »fl. tall.« og hysteriske rapporter bragtes til torvs. Jesus optrådte som luftkaptajn for en luftflåde der ofte opererede på Århus-egnen. Det var stof for aviserne. Kendte videnskabsmænd blev mobiliseret i kampen mod den gale flok, og SUFOI følte sig forpligtet til at tage til genmæle. Vi havde ofte ret i vor kritik af disse autoriteter, men desværre glemte vi ofte i vort eget arbejde at leve op til objektiviteten.

De mange brydninger førte til sammenstød og lokale oprør, hvor grupper udskilte sig fra SUFOI.

Internt opstod i SUFOI to hovedretninger; den filosofiske byggende på Adamski og med H. C. Petersen som hovedtalsmand og den mere teknisk betonede, som jeg kom til at stå for.

Min personlige holdning blev i høj grad præget af den amerikanske organisation NICAP ledet af major D. Keyhoe.

De to hovedretninger prøvede internt at holde en sådan balance, at SUFOI kunne opretholdes som en samlet organisation. Der blev brugt mange kræfter på at konsolidere egen opfattelse af tingene, og de største vanskeligheder havde vi med at finde en akseptabel kurs for UFO-NYT.

I dag kan man godt undre sig over, at det lykkedes at holde både organisationen og bladet kørende.

I 1965 blev kløften for stor. H. C. Petersen trådte tilbage som leder af SUFOI og redaktør af UFO-NYT. En del af den gamle garde blev enige om at forsøge at køre SUFOI videre og stadig udgive UFO-NYT. Det blev dér min opgave at fungere som leder på begge poster og bl. a. opbygge arbejdet på en ny kurs. Nu skal man ikke tro at overgangen blev så brat som det så ud til. H. C.s synspunkter var stadig repræsenteret ved Vagn Dybkær og Leif E. Pedersen, og i UFO-NYT bragtes stadig Adamski-stof.

Den nye kurs kunne dog ikke i længden forenes med en ukritisk holdning til Adamski og førte til, at både Vagn og Leif fulgte H. C. og gik ind i arbejdet med UFO-Kontakt og IGAP.

Problemerne var dog ikke dermed ude. Krisen omkring »Universal Link«, der startede i 1966 og sluttede i 1967, må jeg tage det fulde ansvar for. Jeg var ikke tilstrækkelig vågen til at gennemskue denne sag og stoppe den i tide. Det var selvfølgelig beklageligt, og sagen gav SUFOI en del problemer, men på den anden side lærte vi betydningen af at være kritisk og gå mere seriøst til værks både med hensyn til indsamlede rapporter og til det stof fra udlandet, som blev bragt i UFO-NYT. Der var ikke tale om noget one-man-show, men derimod om et team-work gennemført ved en enestående indsats fra en ganske lille kreds.

På rapportområdet blev det SUFOIs senere formand Erling Jensen, som tog det store slæb med behandlingen af rapportmaterialet, herunder bl. a. undersøgelser af, om rapporterne dækkede kendte fænomener. Resultatet kunne straks spores i de beretninger og kommentarer, som bragtes i UFO-NYT. Den skærpede holdning til indkomne rapporter gav også reaktioner, dels positive i form af glæde over en mere seriøs behandling, men sandelig også nega-

tive, idet en del observatører var utilfredse med, at deres fænomener blev klassificeret som satellit, stjernesduk eller lignende.

Efterforskningsarbejdet blev taget op af Ole Henningsen. Gennem flere år havde Ole været kritisk indstillet til flere af de meget omtalte beretninger og det var derfor naturligt, at han gik i gang med den næste umulige opgave at nå frem til enten kilderne eller til organisationer m. fl., som havde foretaget efterforskning og analyser. Hermed skabtes for første gang mulighed for at bringe kommentarer, der ikke var baseret på tro, men på analyser. Resultatet af Ole H.s arbejde har gennem årene kunnet følges i UFO-NYT og bl. a. vist, hvor forsigtig man skal være med at tage alle mystiske fænomener til indtægt for og som bevis på eksistensen af ikke-jordiske flyvende fartøjer.

Samtidig blev Iver Kjems tilknyttet UFO-NYT, og resultatet er let at konstatere for alle, som holder bladet. Bag kulisserne var han samtidig med sin kritiske holdning og sans for realiteter med til at præge de forskellige arbejdsområder.

Ud over disse områder skete der ændringer på en lang række andre felter, og et stort arbejde er gennemført med foredragsvirksomhed, bibliotek, observationsnet, sekretariatsvirksomhed, ekspedition, regnskab m. m., hvor X. P. Madsen, Irma Andersen og mange flere gennem årene ugenyttigt har virket til gavn for SUFOI og sagen.

Det var en glæde for mig efter de første vanskelige år at være med i arbejdet efter de nye retningslinier og se de første resultater. I 1970 blev jeg syg og kort efter tjenstlig forflyttet, hvorfor jeg måtte træde tilbage fra aktiv daglig deltagelse.

Bortset fra de omstændigheder, der gjorde mig til menigt medlem af SUFOI, tror jeg personligt, at det er sundt med udskiftninger med passende mellemrum. For mig havde det samtidig den fordel, at jeg nu kunne få tid til at dyrke UFO-sagen på en anden måde. Der var nu tid til at gå i dybden med den megen litteratur jeg i årenes løb havde erhvervet mig. Samtidig skete der det, at jeg kom til en egn af landet, som SUFOI tidligere ikke havde kunnet dække med foredrag, hvorfor jeg gennem årene fra 1970-1978 har kunnet medvirke i foredragsvirksomheden, og efter de mange opfordringer jeg stadig får, må jeg konstatere, at interessen for UFO-sagen er stadig stigende.

Efter denne historiske redegørelse er det vel naturligt at spørge: »Hvad har du selv fået ud af de mange år i arbejdet med UFO-problemet?»

Ja, det kan være vanskeligt at gøre op summarisk, som det nødvendigvis må blive ved denne lejlighed.

1. Jeg har stiftet bekendtskab med et fænomen, som både i sin natur og gennem det arbejde, det lokkede mig ind i, ændrede mit syn på mange ting.
2. At fænomenet for mig er en realitet. Jeg finder det sandsynliggjort, at der er tale om objekter af fysisk natur, som ikke har kunnet klassificeres som naturligt kendte fænomener af vore videnskabsmænd.
3. Sagen har givet anledning til en naturlig interesse for jordisk rumforskning. Jordisk rumforskning har tilført nye objekter til rapportmaterialet, men samtidig givet mulighed for at aflive en del af de myter i sagen, som har været knyttet til planeterne i vort solsystem.
4. Fænomenet er ikke klarlagt, derfor vil der stadig være behov for SUFOI og andre organisationer, der seriøst vil arbejde med sagen.
5. Udviklingen gennem de første 20 år synes at bekræfte, at kun den kritisk seriøse har mulighed for at blive taget alvorligt og skabe den kontakt til myndigheder og videnskab, som sagen på længere sigt ikke kan undvære, hvis man ikke skal arbejde i blinde.
SUFOIs nuværende kurs har vist, at det er muligt at komme i kontakt med en lang række af de mennesker, som i en årrække var sagens erklærede fjender. Fra udlandet kan vi notere en lignende udvikling, når man ser, hvordan det er gået med den amerikanske astronom J. Allen Hynek.
6. UFO-sagen kan meget vel vise sig at indeholde både store teknologiske overraskelser og etiske konsekvenser.
Jeg har aldrig benægtet, at næsten alt, hvad mennesker beskæftiger sig med, har etiske konsekvenser, men der er i mine øjne et stort spring fra at erkende dette og til at bygge sagen op på et filosofisk system, der er bygget op om f. eks. Adamski.
7. Jeg har erkendt, at UFO-sagen såvel som andre lignende sager vil have tilhængere, der kan opdeles i fraktioner med så for-

skellige holdninger, at fornuftigt samarbejde ikke vil være muligt.

Dette er ikke til gavn for sagen, men man kan lige så godt erkende det som et faktum.

8. Sidst men ikke mindst har de mange år bragt mig i forbindelse med mange men-

nesker, hvis venskab har betydet meget for mig og som har været med til gennem næsten 20 år at gøre mit liv rigere.

Til slut en hilsen til SUFOI med ønsket om fortsat fremgang i arbejdet fremover.

Frank Pedersen

Præsident Jimmy Carters UFO-observation

I de seneste år har der været skrevet meget om den amerikanske præsident Jimmy Carters observation af et UFO-fænomen. Mange af de fremkomne oplysninger har imidlertid været ukorrekte, hvorfor vi finder det på sin plads her i UFO-NYT at fortælle medlemmerne om Carters observation, som han selv oplevede den.

Observationen fandt sted i 1969, medens Jimmy Carter endnu var guvernør for staten Georgia i USA.

På forespørgsel fra den amerikanske UFO-organisation NICAP - National Investigations Committee on Aerial Phenomena - returnerede Jimmy Carter i oktober 1973 et af NICAPs rapportskemaer dateret den 18. september 1973. Undersøgelsen af denne rapport blev varetaget af NICAPs regionale undersøger, Harry Lederman.

Jimmy Carters rapport var håndskrevet og blev i maskinskrevet form gengivet i NICAPs tidsskrift »UFO Investigator«, februar 1977, hvorfra oplysningerne stammer.

En aften i oktober 1969 stod Jimmy Carter sammen med 10 medlemmer fra Lions Club i byen Leary i staten Georgia. Klokken var ca. 19.15, og de stod udendørs og talte sammen inden mødet kl. 19.30, hvor Jimmy Carter skulle tale.

Mørket var faldet på, og opmærksomheden blev pludselig fanget af et klart lys på himlen. Det så ud, som om lyset nærmede sig. Pludselig stoppede det op, fjernede sig lidt, kom tilbage igen for til sidst helt at forsvinde.

Lysstyrken på det lysende objekt var til at begynde med klarere end lyset fra en af planeterne. Objektet var skarpt afgrænset og lyste i starten blåligt, derefter rødligt. Da objektet var nærmest, lyste det lige så kraftigt op som Månen, ligesom dets størrelse var næsten den

Præsident Jimmy Carter. Foto: USIS, København.

samme som Månen i udstrækning på himlen.

Hele observationen varede i ca. 10-12 minutter. Til trods for, at der ikke var en vind, der rørte sig, hørte de forsamlede mennesker ikke en lyd fra det flyvende objekt, der befandt sig i ca. 30° højde på den vestlige horisont.

Der blev ikke observeret fly, ligesom det oplyses, at der ikke i området findes lufthavne eller militære anlæg.

Jimmy Carter bedømmer selv afstanden til at have været måske 275-900 meter, selv om det påpeges, at det er svært at afgøre. Desværre blev ingen fotos taget af den lysende genstand.

Præsident Jimmy Carter har ikke tidligere observeret noget tilsvarende, men han har givet tilladelse til, at denne UFO-rapports data offentliggøres med hans underskrift.

Der er ikke noget specielt interessant ved Jimmy Carters UFO-observation - måske tværtimod. Mange andre amerikanere har været ude for tilsvarende hændelser.

Gallup-undersøgelsen i 1973 fastslog, at ikke

mindre end 15 millioner amerikanere mente at have observeret et UFO-fænomen. Samme undersøgelse fastslog, at 51% af den amerikanske befolkning mente, at UFOerne var virkelige, håndgribelige fænomener.

Man kan håbe på, at offentliggørelsen af

præsident Carters UFO-oplevelse kan få andre observatører til at melde sig til verdens UFO-organisationer med deres observationer uden den frygt for latterliggørelse, der desværre stadig væk holder også mange videnskabsmænd tilbage.

Ole Henningsen

NATIONAL INVESTIGATIONS COMMITTEE ON AERIAL PHENOMENA (NICAP)®

301-949-1267

3535 University Blvd. West
Kensington, Maryland 20795

REPORT ON UNIDENTIFIED FLYING OBJECT(S)

This form includes questions asked by the United States Air Force and by other Armed Forces' investigating agencies, and additional questions to which answers are needed for full evaluation by NICAP.

After all the information has been fully studied, the conclusion of our Evaluation Panel will be published by NICAP in its regularly issued magazine or in another publication. Please try to answer as many questions as possible. Should you need additional room, please use another sheet of paper. Please print or typewrite. Your assistance is of great value and is genuinely appreciated. Thank you.

1 Name **Jimmy Carter**

Place of Employment

Address **State Capitol Atlanta**

Occupation

Governor

Date of birth

Education

Special Training

Military Service

Graduate

Nuclear Physics

U.S. Navy

Telephone **(404) 656-1776**

2 Date of Observation **October 1969**

Time

AM

PM

Time Zone

3 Locality of Observation **Leary, Georgia**

7:15

EST

4 How long did you see the object? **10-12** Hours Minutes Seconds

5 Was the object - a. Self ☒ b. Bright daylight c. Distant etc. **Shortly after dark**

6 Did the object(s) rise or fall while in motion? **came close, moved away-came close then moved away.**

7 Tell the apparent size of the object(s) when compared with the following held at arm's length:

a. Pinhead

c. Dime

e. Half dollar

g. Orange

i. Larger

b. Pea

d. Nickel

f. Silver dollar

h. Grapefruit

Or, if easier, give apparent size in inches on a ruler held at arm's length. **About the same as moon, maybe a little smaller. Varied from brighter/larger than planet to apparent size of moon.**

8 How did you happen to notice the object(s)? **10-12 men all watched it. Brightness attracted us.**

9 Where were you and what were you doing at the time? **Outdoors waiting for a meeting to begin at 7:30pm**

10 How did the object(s) disappear from view? **Moved to distance then disappeared**

11 Compare the speed of the object(s) with a piston or jet aircraft at the same apparent altitude **Not pertinent**

12 Were there any conventional aircraft in the location at the time or immediately afterwards? If so, please elaborate **no.**

13 Please estimate the distance of the object(s) **Difficult. Maybe 300-1000 yards.**

14 What was the elevation of the object(s) in the sky? Please mark on this hemisphere sketch

About 30° above horizon.

15 Names and addresses of other witnesses, if any

Ten members of Leary Georgia Lions Club

16 Were you asked (or did you) to reveal or discuss the object? If so, for any reasons or official reasons mentioned? Please state carefully. **No.**

17 We should like permission to quote your name in connection with this report. This action will encourage other responsible citizens to report similar observations to NICAP. However, if you prefer, we will keep your name confidential. Please note your choice by checking the proper statement below. In any case, please fill in all parts of the form, for our own confidential files. Thank you for your cooperation.

37 Date of filling out this report

9-18-73

You may use my name. ☒

Signature:

Jimmy Carter
Jimmy Carter

1. del af Per Borggaards artikel blev bragt i nr. 1/78. Her videregav vi for øvrigt upådtalt en kedelig avis-fejl, da vi på side 14 skrev: »At den nystiftede organisation næsten fra starten den 15. december 1947 . . .«. Der skulle naturligvis have stået 1957. Undskyld! red.

DANSKE AMATØRFORSKERE HAR JAGET UFOer I 20 ÅR (II)

Af journalist Per Borggaard,
Erritsø, Fredericia

De »flyvende tallerkener« var i miskredit, da den danske organisation Skandinavisk UFO Information i 1967 fyldte 10 år. Fødselsdagen den 15. december faldt omtrent sammen med højdepunktet af hysteri under affæren om »rumguden Orthon«, hvis disciple afventede atomkrisen og frelsen fra rummet i en blytækket betonbunker på Sjælland julenat. Kun de færreste af Orthon-bevægelsens tilhængere havde været aktive i SUFOI, men den troløse rumgud havde via sine medier talt så meget om flyvende tallerkener, at de igen blev betragtet som én stor vittighed.

Når SUFOI overlevede, skyldes det ikke mindst den daværende leder, nuværende oberstløjtnant Frank Pedersen, Hjørring. Ligesom den første formand, H. C. Petersen, var han ansat i forsvaret og havde ligeledes været med i SUFOIs ledelse fra starten i 1957. Men i modsætning til H. C. Petersen ønskede Frank Petersen at se kendsgerninger om UFOerne. Det var ikke nok for ham at skulle tro på beretninger fra en venlig amerikaner, som havde rumfolkenes fortrolighed.

Imidlertid fik den skeptiske, teknisk og videnskabeligt prægede linje først rigtigt vind i sejlede i SUFOI efter Orthon-affæren. Brændt barn skyr ilden, og efter to mere eller mindre ufrivillige kriser på grund af folk, som foretrak tro frem for viden, satte SUFOI hælene i jorden og drejede bevidst sin linje over mod mere videnskabeligt præget UFO-forskning.

Kun halvandet år senere fik organisationen endnu en lussing, denne gang på den anden kind. USAs luftvåben havde langt om længe besluttet at lade en civil forskningsgruppe undersøge UFO-problemet. Det blev overladt til Colorado-universitetet at undersøge det foreliggende materiale, og i 1969 barslede undersøgelsesgruppen under ledelse af professor

Edward U. Condon med en diger rapport, der fastslog, at der ikke var grund til yderligere udforskning af problemet. Selv om kommissionen ikke havde kunnet forklare visse tilfælde, ville de sikkert også have været forklarlige, hvis der havde foreligget flere oplysninger . . .

UFO-interessen sank brat – også i Danmark – til det laveste punkt siden Kenneth Arnolds oprindelige observation i 1947.

SUFOIs ledelse bed tænderne sammen og fortsatte arbejdet, for der indløb stadig rapporter. Folk så fortsat mystiske ting på himlen, selv om de gik mere stille med dørene med det – fordi »tallerknerne« igen var blevet en vittighed.

Da kom der uventet hjælp: En del af medarbejderne ved Colorado-projektet, som havde forladt forskningsgruppen i protest mod dens – efter deres mening – uvidenskabelige fremgangsmåde, afslørede, at professor Condons næstkommanderende, koordinatoren Robert Low, inden projektets start havde sendt medarbejderne et memorandum, hvori det bl. a. hed: – Jeg mener, fidusen må være at beskrive projektet således, at det over for offentligheden ser ud som en fuldt ud objektiv undersøgelse, men i videnskabelige kredse vil give billedet af en gruppe skeptikere, hvis forventning om at finde en flyvende tallerken er næsten lig nul. En måde at gøre dette på vil være at lægge hovedvægten på udforskning, ikke af de fysiske fænomener, men snarere af de mennesker, der har haft UFO-observationer . . . «

Samtidig tog det amerikanske flyvevåbens astronomiske konsulent i UFO-spørgsmål siden 1951, professor J. Allen Hynek, bladet fra munden. Han rettede en sønderlemmende kritik mod såvel flyvevåbnets behandling af UFO-problemet gennem 20 år som mod Colorado-projektets arbejdsmåde og konklusioner. Efter at have dokumenteret med sit eget materiale, at

der var mange uafklarede ting i UFO-spørgsmålet, konkluderede han, at videnskabelig udforskning af problemet var hårdt tiltrængt og måske ligefrem kunne betyde et »kvantespring« fremad for videnskaben.

Disse reaktioner fik imidlertid ikke nær samme omtale som Condon-kommissionens negative rapport, men på langt sigt skulle de få afgørende betydning for udviklingen.

I Danmark afstivede de den realistiske linje, som SUFOI under Frank Pedersens ledelse var slået ind på, og denne linje fortsatte, da han i 1970 trådte tilbage fra sit fritidshverv på grund af sygdom. Hans afløser, Erling Jensen, førte den stramme linje videre. Det betød større saglighed i arbejdet, men skabte samtidig en vis stilhed omkring SUFOI. De mere sensationshungrende kastede sig over forfatteren Erich von Dänikens og hans mange imitators beretninger om fortidsastronauter – og ignorerede stort set, at disse forfattere allesammen hænger deres tykke bøger op på bevismateriale tyndere end spindelvæv.

Også Uri Geller tiltrak sig opmærksomheden i denne periode, men hans udflippede beretning om kontakt med rumfolk fra et UFO druknede – heldigvis – i røret om hans påståede parapsykologiske evner.

SUFOI levede i disse år efter princippet, at den, der lever skjult, lever godt. Helt stille var der dog ikke omkring organisationen, og den kom efterhånden til kræfter oven på de to stød sidst i 60'erne.

Det vedblev også at strømme ind med rapporter. Ikke mindst 1974 var en god årgang – med en række tilfælde, hvor knallertkørere hævdede at have været ved at miste kontrollen over køretøjerne, fordi lavtflyvende UFOer påvirkede motorerne. En opinionsundersøgelse i USA viste, at 51 pct. anså UFOerne for at være virkelige. Ved Elmelund på Fyn bliver en bilist standset af et UFO, som tilsyneladende får hans motor til at gå i stå, mens det oppefra sender en kraftig lysstråle ned over vognen. Et par andre bilister bliver fulgt tværs over Fyn af et UFO. En sjællandsk bilist, Harry Jensen, Grædsted, bliver den næste, der får fornøjelsen af at blive stoppet af et UFO. Mange andre observerer flyvende tingester på ret nært hold, og flere gange optræder rapporter om lysstråler, der bliver »trukket op« i UFOerne. (Dette skulle faktisk være en fysisk umulighed).

1975 fortsætter i samme spor. Allerede den

19. februar bliver en fru Rasmussen fra Ørbæk på Fyn standset i sin bil på vej hjem fra Ryslinge højskole. I marts bliver en 12-årig dreng i Allerød udsat for generende interesse fra et UFO, der i ca. 2 minutter svæver over ham og belyser ham med en kraftig stråle. De følgende dage bliver drengen plaget af hovedpine og får rødt udslet. I juni ser en gårdejer ved Vedde på Sjælland et ret stort (ca. 2,5 m bredt) lysende UFO svæve knap en meter over en markvej ved hans gård. Den 5. august står et lysende objekt, der veksler mellem rødt, grønt og hvidt, på himlen i nærheden af flyvestation Skrydstrup. Patruljevogne, udsendt af politiet i Holstebro, kan ikke finde en naturlig forklaring på det og kontakter flyvestationen. Flyvelederen vurderer det til at være mellem 1200 og 1800 m oppe, men da det ikke kan ses på radarskærmen bliver der ikke sendt jagermaskiner op for at undersøge det. En halv time senere flyver det væk. Politibetjentene observerer også to andre UFO'er.

– Er det varmen? spørger aviserne.

Den 1. september 75 bliver en 15-årig pige i Egense i Himmerland så skræmt af at blive forfulgt af et UFO, at hun flygter ind på den nærmeste gård og ikke selv tør køre resten af vejen hjem på sin knallert. Beboerne på gården når at se objektet svæve bort. Den 29. i samme måned melder en ikke helt appelsinfri herre til politiet i Helsingør, at hans taxa er blevet forfulgt af et UFO. Taxachaufføren og anmelderens kone er imidlertid pinligt ædru, og de kan også se det. Det samme kan to betjente, da de ankommer i patruljevogn. Imens har den letbeduggede herre alarmeret en nærliggende flyvestation og kommanderet den vagthavende til at sætte radar på objektet . . . Da den menige finder på at kigge, ser han til sin skræk et hvidt, kugleformet og stærkt lysende objekt på den angivne position. Han aner ikke, hvad han skal gøre, og imens flyver det bort mod nord.

På Bornholm bliver Annette Nielsen, Østermarie, tidligt om morgenen den 27. november udsat for den klassiske behandling på vej til sit arbejde på Rønne sygehus: Bilen omstråles af et kraftigt blåt skær oppefra, og motor og lygter sætter ud. Men det sker ikke færre end fire gange over en strækning på 300 m. Hver gang det blå lys forsvinder fra vognen, sætter den sig i gang af sig selv . . .

Disse eksempler er nævnt, fordi de omfatter fysiske virkninger – på motorer eller menne-

sker - hvilket synes at udelukke hallucinationer eller andre psykiske årsager.

1976 bragte kun to hændelser af denne type, men den ene gik til gengæld ud over en trænet observatør. Fhv. politiassistent Th. Brandt Jensen kom kørende ad hovedvej 1 på vej mod Ringsted den 21. juni kl. 00.40, da han bagfra bemærkede et stærkt lys. Han troede, en flyvemaskine ville forsøge at nødlande på vejen, og satte derfor farten op til 150 km for at undgå at blive ramt. Men »flyvemaskinen« kom nærmere, og da dens lys ramte vognen direkte, gik motoren ud, og lygterne slukkedes. »Kun ved skæret af det fremmede lys kunne jeg se kørebanen og få vognen væk fra vejen samtidig med, at jeg bremsede ned«, skrev i rapporten. I det genstanden passerede hen over ham, hørte han kun en susen som af et svæveplan. Bagefter kunne vognen atter starte.

Den anden hændelse var foregået på hovedvej 1 mellem Kirkebjerg og Ringsted godt 14 timer tidligere. Også ved denne lejlighed blev en bil ramt af et lys fra en flyvende genstand, og alt lys gik ud, ligesom motoren stallede. Et par minutter efter kunne vognen atter køre.

Fra indeværende år foreligger bl. a. en rapport om en ung pige fra Glostrup-egnen, der følte, at hendes cykel blev trukket hen mod en lysende kugle, som pludselig dukkede op, mens hun var på vej hjem fra gymnastik. Det lykkedes hende at komme hjem og alarmere faderen. UFOet fløj imidlertid rundt i området, og han alarmerede pr. telefon flere naboer, så adskillige nåede at se det, før det forsvandt.

Så længe folk har sådanne oplevelser - hvad så årsagen til dem er - kan det ikke undre, at SUFOI har fortsat medlemstilgang.

Organisationen, der siden 1975 ledes af civilingeniør Flemming Ahrenkiel, er imidlertid ikke uden problemer i år, hvor den runder de 20. UFOernes gåde er ikke løst, og SUFOI har ikke økonomisk styrke til at gennemføre videnskabeligt kvalificeret forskning selv. Mens den tidligere luftvåben-ekspert dr. Allen Hynek i USA har skabt et »usynligt kollegium« af videnskabsmænd, der tager problemet alvorligt nok til at arbejde med det, er der endnu ikke sket en tilsvarende udvikling herhjemme. Skønt SUFOI nu i en årrække har satset hårdt på en kritisk og saglig linje, har man stadig en fornemmelse af, at fortiden hænger ved. Folk med en videnskabelig uddannelse, der gør dem kvalificeret til at bringe UFO-gåden en tak nærmere løsningen,

betrakter stadig emnet som mindreværdigt.

Der er ellers behov for dem, og det gælder både de »hårde« videnskaber og de »bløde« som psykologi og endog folkeminddeforskning. Dr. Hynek og hans astronom-kollega Jacques Vallée har forlængst konkluderet, at et effektivt angreb på UFO-problemet vil kræve en tværfaglig indsats.

Der er også stadig behov for flere aktive »læggfolk« til at lave en effektiv indsamling af det materiale, som SUFOI håber, at videnskabsmændene før eller senere vil give sig til at behandle seriøst.

BYTTEHANDEL

Fristen for indsendelse af lister med manglende UFO-NYT'er og dubletter er udsat til 1. maj på grund af den store tilslutning.

Lister og dubletter kan sendes til

Ole J. Knuden
Vester Rungsgade 208 V t.v.
8000 Århus C.

På repræsentantskabsmødet 12. marts vedtoges nye vedtægter for SUFOI. Interessererede kan rekvirere en kopi mod indsendelse af 5 kr. til Ekspeditionen, Postboks 6, 2820 Gentofte.

Vi er ikke dygtige nok!

Findes der mon blandt vore læsere en god REKLAMEKONSULENT, der - i ny og næ - kan hjælpe os med pludselig opdukkende problemer af PR-mæssig art? Så ville vi være vældig glade, hvis vi måtte kontakte Dem!

Skriv venligst et par ord til SUFOIs formand, Fl. Ahrenkiel, Holmevænget 5, 2970 Hørsholm.

Fart i forskningen

SUFOIs forskningstekniske afdeling er blevet en realitet. På repræsentantskabets møde d. 5/2 blev det vedtaget at oprette den længe savnede tekniske afdeling. Noget let job bliver det ikke at få en sådan afdeling til at fungere, det kræver ekspertise på flere områder end én mand kan spænde over – det kræver tid (megen tid), måleinstrumenter og penge – og det kræver samarbejde til mange forskellige sider.

Nogle af hovedopgaverne for FOTA bliver:

1. opbygning af en landsdækkende automatisk virkende varslingskæde, hvis formål det er at skaffe flere og mere velunderbyggede rapporter (bedre definerede tidspunkter – kurser – flere vidner e.t.c.) som funktion af instrumentadvisering.
2. på basis af rapporter (bl. a. ved samarbejde med vor datakonsulent) at udvikle og opbygge egnet elektronisk materiel til én eller flere sporingstationer.
3. koordinering af den – såvel inden for som uden for SUFOIs rækker – værende videnskabelige og tekniske ekspertise med det fælles formål at opklare UFO-fænomenets natur. Hertil har vi i høj grad brug for hjælp. Har De derfor en eller anden form for special viden, vi må »trække« på – uden De derfor behøver at være aktivt involveret i selve UFO-problemet – så send venligst et par ord til FOTA; måske sidder netop De med løsningen på et af vore problemer.

I øvrigt er det tanken, at vi i UFO-NYT fortløbende vil orientere om de forskellige projekter. Her vil vi bl. a. prøve at præcisere, hvilken form for ekspertbistand vi søger, f. eks. inden for områderne: mikrobølgeteknik – magnetfeltmåling – ultralyd – infrarød fotografering – VHF/UHF-teknik – astrofysik m. m.

Også på medlemsmøderne rundt om i landet vil vi, når afdelingen er begyndt at fungere, orientere om de forskellige projekter – desværre har vi ikke mandskab nok til at deltage i alle møder; der er imidlertid en opgave, der især interesserer, vil yderligere information altid kunne rekvireres.

Måske vil vi fra tid til anden avertere efter brugt grej – strimmelskrivere og lignende – fal-

der De over et eller andet, hav os da i velvillig erindring!

Måske er De ikke interesseret i at få Deres navn nævnt i forbindelse med UFO-sagen – fabler om alskens flyvende køkkentøj og små grønne mænd lever jo stadig i folkemunde – det er derfor en selvfølge, at enhver henvendelse til FOTA bliver behandlet strengt fortroligt. Sidst, men ikke mindst – man behøver ikke at være videnskabsmand eller tekniker for at sende en idé til os – måske er det just den vi ikke har tænkt på!

Det er vort ønske, at den ny afdeling vil komme til at fungere – at mange uselvsk vil gøre en indsats, således at vi en dag vil kunne dokumentere en virkelig seriøs udforskning af tidens måske mest interessante fænomen.

Til slut TAK til de personer, der allerede har givet tilsagn om støtte; vi glæder os til et frugtbart samarbejde – god arbejdslyst!

FOTA/B. Aa.

Henvendelse sker lettest direkte pr. brev til

SUFOI – Forskningsteknisk afd.
B. Aalberg
Flintemosevej 19
4731 Brandelev

OP PÅ MÆRKERNE . . . !

Det er konstateret, at der stadig er nogle, der mangler at indsende besvarelse af læserundersøgelsen (se UFO-NYT 78 nummer 1).

Derfor er indsendelsesfristen udsat til **den 1. maj 78.**

Jeg vil atter en gang opfordre de sidste til at indsende besvarelsen til postboxen (og deltage i lodtrækningen om de fine præmier udlovet i sidste nummer!).

Per Andersen

TEORIER og TANKER

– *bidrag fra læserne*

I UFO-NYT nr. 6, 1977 opfordrede vi – i tilslutning til et par indlæg på side 248–252 – vore læsere til at komme med bidrag, så vi kunne få gang i en debat. Vi har tidligere adskillige gange i bladet anmodet om reaktioner – dog som regel uden større held. Derfor er det en glæde her at kunne præsentere to artikler, der er sendt os som direkte følge af vor opfordring. MEN – vi har ikke lukket postkassen. Tværtimod efterlyser vi mange flere teorier og tanker, så skriv til os!

red.

ET »FORSLAG«

af Jørgen Steen-Pedersen.

Skønt der er en vis enighed med hensyn til UFOer, så er der ingen enighed om, hvor disse UFOer kan komme fra.

Et eller andet sted i det ydre rum med dets milliarder af beboelige planeter ville kunne være et plausibelt udgangspunkt for besøg, bortset fra, at rejsetiden, regnet i lysår, ville udgøre en stor del af et menneskeliv, for ikke at sige flere. (Rejsen til den allernærmeste stjerne – vor egen Sol – ville ved lysets hastighed blot være otte minutter, mens den næstnærmeste stjerne, Alpha Centauri, ligger 4,3 lysår væk). Men måske er livslængden som vi kender den fuldstændig forskellig fra, hvad den er på fjerne stjerners planeter.

Desuden er der fremsat nye teorier i de senere år om grænserne for hastighed. Lysets hastighed, rummets krumning og forholdet mellem masse og energi vil måske forminske den tid, som efter vor opfattelse er fornøden for at kunne rejse til andre stjernesystemer.

Hvis vi går over til at se på nogle teorier om, hvorledes UFOer drives frem, har jeg forskellige mulige teorier. En metode, som dog kun er anvendelig i vores egen atmosfære, ville være muligheden for, at et tallerkenformet skib havde en rand af katodestrålegeneratorer på den fremadvendende kant eller i den side, hvortil man ønsker at bevæge sig. Så ville generatorerne ionisere luften foran fartøjet og derved frembringe et vakuum, ind i hvilket fartøjet kunne bevæge sig. Den lomme af ioniseret luft, som er efterladt af UFOer, kunne meget vel være årsagen til den uro i luft, som visse piloter har været ude for.

En anden metode til fremdrift ville svare ganske til jetfremdrift, men være uendelig meget hurtigere og teoretisk nærme sig lysets hastighed. Drivreaktorerne ville snarere bygge på

atomar fusion end fission. Alt hvad man behøver er materiale til fusionen og vand. Dette kunne være baggrunden for, at nogle UFOer er set »sugende« vand fra indsøer.

Endnu en anden teori indbefatter skifte fra dimension og tidskæder baseret på specielle elektromagnetiske felter. Man har inden for fysikken en teori om, at kræfter fra et magnetfelt kunne omdanne og transportere stof fra én dimension og ud igen med prøver på mennesker eller andet. Den videnskabelige baggrund for denne teori bygger på Einsteins »forenede feltteori«. Jeg vil i det følgende give en forenklet forklaring på den forenede feltteori.

Baggrunden herfor er, at alle sammenhængende opfattelser om tid/rum og stof/energi ikke dækker enkeltstående foreteelser, men indbyrdes kan omformes under de samme vilkår som elektromagnetiske forstyrrelser. Den forenede feltteori frembyder i virkeligheden endnu en forklaring på, hvorfor UFOer kan materialisere sig og så lige pludseligt forsvinde.

I praksis forholder det sig på følgende måde med elektriske felter og magnetfelter: et elektrisk felt frembragt i en spole inducerer et magnetfelt i ret vinkel på feltet, og hvert af felterne repræsenterer et af rummets planer. Men da der er tre rumlige planer, må der være et tredje felt, måske et tyngdefelt. Ved at forbinde elektromagnetiske generatorer vil der måske være mulighed for at frembringe dette tredje felt ved hjælp af resonans-princippet.

Jeg tror, at det er intelligente væsener, som dirigerer UFOerne, og at de ikke alene indsamler prøver, afprøver vor videnskabelige udvikling, som det fremgår af deres interesse for Cape Kennedy og vore rumsonder, men at de vender tilbage til, hvad der kan have været stedet for en gammel helligdom, måske energicentre eller kraftværker, som nu er dækket af havet. I de senere år har vi opdaget store bygningskom-

plakser på havbunden, tegn på at der for mange tusinde år siden eksisterede en civilisation på et højt stade, måske højere end vor. Det er måske derfor, at så mange UFOer ikke alene iagttages på himlen, men på vej til og fra oceanet.

Der er faktisk intet, vi i øjeblikket kan stille op over for UFOerne. Jeg tror ikke, at der er større fare for mennesker. Jeg tror imidlertid, at det er rigtigt at gøre sig situationen klar og prøve at opnå en form for kommunikation med dem – og det er, hvad vi er mange, der prøver og forsøger.

I lyset af hvad de øjensynlig kunne foretage sig, anser vi os for heldige, derved at deres aktiviteter indtil nu i det store og hele har været velmenende, selv om der altid er mulighed for, at disse besøgende ikke alle kommer fra det samme sted i det ydre eller indre rum og at de ikke alle deler den samme »bevaringsvenlige« holdning til vores planet og dens indbyggere.

Hvis et rumfartøj med en eller anden vilje er ansvarlig for vore store strømafbrydelser (New York), er det et bemærkelsesværdigt faktum, at ikke et eneste uheld med personskade kan føres tilbage til strømmanglen i denne periode.

Vi mangler imidlertid endnu beviser på, at der er liv uden for Jorden. Skulle kommunikationen med andre intelligensvæsener uden for Jorden være mulig, må man dernæst søge, om man kan udtrykke sig, så man bliver forstået. Det første forsøg fra vor side blev foretaget i 1972, da to rumsonder, Pioneer 1 og 2, blev udstyret med ensartede graverede plader med et enkelt billedbudskab.

Disse to rumsonder vil passere ud i universet, uden for vort solsystem, og vil rejse rundt derude »i al evighed«, overleve alle kulturelle vidnesbyrd her på Jorden.

En anden mulighed – og den skulle være nemmere – er kommunikation med UFOer. Mens forsøgene på radiokommunikation med andre planeter tages alvorligt af kompetente videnskabsmænd, så gælder en sådan saglig interesse knap nok UFOerne. Ganske vist har der fra 1950 i Amerika foreligget sagligt skrevne bøger om dette emne, men det er tydeligt, at såvel videnskabsmændene som parlamentarerne søger at skubbe disse rygter fra sig. I den senere tid har vi været i samme situation i Danmark: mange tilsyneladende pålidelige beretninger, intet officielt forskningsinitiativ. Da de eventuelle UFO-mandskaber heller ikke synes ivrige efter at tale med os, er denne problema-

tik indtil videre lagt på is.

Hvis mennesker her på Jorden en dag bliver nødt til at acceptere eksistensen af lignende væsener på andre kloder, vil menneskeheden nok opleve et af de største chok i hele dens historie. Derfor vil vi nok stritte imod længst mulig. De fleste science fiction forfattere har i alt fald indtil videre indskrænket sig til rædselsbudskaber. Men jeg læste engang en science fiction novelle: »Et rumskib fra Jorden nærmede sig forsigtigt en lille grøn planet i et helt andet solsystem. Men da de var kommet noget længere ned, gik der pludselig et lettelsens smil over deres ansigter. De så en ganske almindelig mand komme cyklende . . . «

□

UFOer – HVAD ER DET?

af F. Paludan Müller

Kan vi mennesker selv finde ud af det, eller må vi vente, til det passer »dem« at lade os det vide og så i mellemtiden hengive os til gætterier, snart i den ene – snart i den anden retning?

Lad os f. eks. prøve at lave et lille regnestykke. UFO-NYT bringer årligt ca. 60 rapporter fra Danmark. Antager vi, at der overalt på Jorden gøres lige så mange observationer pr. indbygger som i Danmark, og at man er lige så kritiske i sorteringen som her, vil det årligt give 42.000 rapporter over hele Jorden. Siger vi så, at der gennemsnitligt har været 2 vidner i hver rapport, når vi til, at 84.000 mennesker har set et UFO. På 25 år bliver det til, at 2.100.000 har haft en observation. Her oven i kan man sikkert godt lægge 3 gange så mange, altså 6.300.000, som også har haft en observation, men som af én eller anden grund ikke har afgivet rapport. 8.400.000 på 25 år!

Dette tal viser os imidlertid, hvor svært det er at løse problemet. Til trods for så mange konkrete observationer er vi stadig ikke kommet løsningen nærmere. Vi ved ikke, hvem de er – hvor de kommer fra – hvad de vil os – hvordan deres rumfartøjer fungerer – o.s.v.

Altså må vi nok indstille os på at gætte videre foreløbig. Heldigvis er vi dog ikke på helt bar bund. For det første må det vel efterhånden være fastslået, at der er tale om intelligensvæsener, som til stadighed holder os under observation, og at de indtil nu ikke har vist sig at være

fjendtligt indstillet over for os.

De er i stand til at manøvrere deres fartøjer på en måde, som for os virker helt umulig. Kursændringer helt efter behag at nedsætte hastigheden, bratte opbremsninger, stilstand, voldsomme accelerationer til helt utrolige hastigheder (70.000 km i timen er registreret på radar). To ting går ligesom en rød tråd gennem næsten alle beretninger: 1. – Selve objektet er altid omgivet af et stærkt pulserende lysskær, som kan variere i farve. 2. – Der er som regel aldrig en lyd at høre. Dog, hvis man befinder sig meget tæt på et UFO, som bevæger sig med stor hastighed, kan det lyde som en svag susen i trætoppene.

Hvordan kan de nu bevæge sig rundt i vores atmosfære uden en lyd, når vi ikke er i stand til det? – Man kunne måske tænke sig, at det pulserende lysskær, som de befinder sig i, er en kunstig skabt »atmosfære«. Det ville således ikke være det egentlige fartøj, som bevægede sig gennem luften, men derimod dets »atmosfære« eller kraftfelt. Fartøjet ville i så fald befinde sig i vægtløs tilstand i sit eget kraftfelt. Der er derfor ikke længere tale om, at en fast metalgenstand maser sig ind igennem luftens partikler, men at de på én eller anden måde er i stand til at få luftpartiklerne til frivilligt at vige for dette kraftfelt. Derved vil sandsynligvis kunne opnås meget høje hastigheder uden lyd. Men hvorledes opnås da disse hastigheder og voldsomme accelerationer? – Ja, nogle mener, at de udnytter Jordens magnetiske kraftfelt, hvilket meget vel kan tænkes. Vi må dog ikke glemme, at der er tale om væsener med en så høj intelligens, at de udmærket kan have udviklet en meget smartere måde at udnytte de magnetiske kræfter på. Man kunne således tænke sig, at de ved at dirigere opladningen i deres eget kraftfelt kan lade sig trække frem gennem atmosfæren. Dette kunne give en forklaring på de voldsomme accelerationer, der så ofte berettes om. I forlængelse heraf må det næsten være givet, at selve rumfartøjet befinder sig i vægtløs tilstand inde i dette kraftfelt. Hvorledes skulle vel ellers disse væsener kunne tåle de frygtelige påvirkninger, som de i modsat fald ville blive udsat for?

Disse ideer er naturligvis kun tankespind uden saglig videnskabelig baggrund. Men hvis vi skal udvikle vor viden på dette område, bliver det nødvendigt at opsamle så mange tanker og ideer som muligt om emnet. Senere må man så

bearbejde og sammenfatte materialet og til sidst forsøge at få videnskabsfolk til at efterprøve de mest sandsynlige teorier i praksis.

Spørgsmålet om hvor de kommer fra og hvad de vil os er nok det, der optager os mest inderst inde, men som samtidig bliver uendeligt svært at finde et svar på. Mulighederne er uægteligt mange og teorierne spiller her klart på hele registret.

Lad os igen vende tilbage til de 8.400.000 observationer i de sidste 25 år. Hvor mange af disse observationer drejer sig om det samme objekt? Det ved vi ikke noget om men har lov at skønne. Et højt skøn på 500 giver til resultat, at ca. 17.000 rumfartøjer har besøgt os på 25 år. Altså en armada så stor, at en enkelt civilisation næppe kan have præsteret en sådan udfoldelse. Og jo flere lysår borte vi mener, at de kommer fra, jo mere usandsynligt forekommer det. I første omgang må det derfor nok være mest naturligt at søge i vort eget solsystem. Vel at mærke en søgen uden at falde i de grøfter, som videnskaben desværre har gravet. Her tænkes f. eks. på, at liv har en usædvanlig evne til at tilpasse sig. En evne hvis grænser vi slet ikke kender. Vi må muligvis acceptere tanken om, at liv kan være opstået under forhold, som ville betyde en øjeblikkelig død for os mennesker.

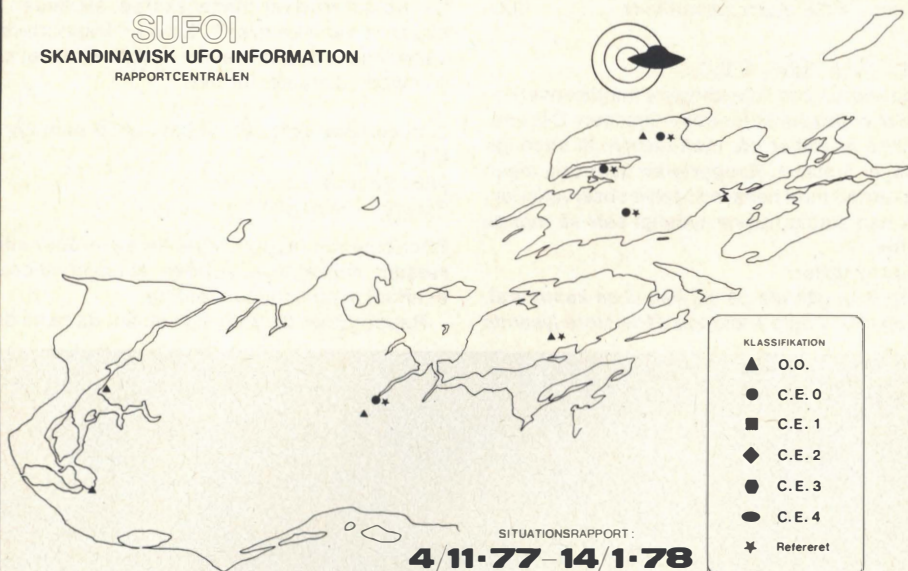
Alligevel forbliver tallet 17.000 for højt til at kunne godtages. Hvis vi derimod tænker os, at fænomenet er todelt på den måde, at en del af dem er kommet fra en anden – eller andre planeter og resten må henføres til en anden kategori, går det ligesom bedre. Denne anden kategori kunne f. eks. være en form for turisme fra en fjern fremtid her på Jorden, hvor man er blevet i stand til at foretage rejser tilbage i tiden. Dette kunne også forklare alle de mange profetier, modtaget fra højere magter, som beskrives i Bibelen. For hvem skulle vel være bedre egnet til at forudsige fremtiden for os end netop de, som måtte leve her på Jorden om 10-20.000 år?

Spændende er det, og det allerværste man overhovedet kan forestille sig må være, om menneskeheden på ét eller anden tidspunkt må se i øjnene, at det forstandsmæssigt rangerer så lavt, at al forståelse er en umulighed. At springet mellem dem og os er som mellem hund og menneske. Skulle vi derfor aldrig opnå at kommunikere med dem, kan vi måske alligevel lære en del af dem. – – Hvem ved, om det ikke skulle være det, som optager dem. □

ufo rapporter

DANMARK

SUFOI
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
RAPPORTCENTRALEN

O.O. Ordinær observation.

C.E.-0: Nærobervation uden særlige kendetegn, hvor objektet er set på så tæt hold, at man kan fastslå dets struktur eller form med en sådan grad af sikkerhed, at konventionelle flyvende genstande kan udelukkes.

C.E.-1: Et flyvende fartøj som i C.E.-0, men set inden for en afstand af 150 meter eller mindre.

C.E.-2: Et flyvende fartøj som i C.E.-0 eller C.E.-1, der tillige efterlader tegn på at have været der - såsom landingsmærker, stråling, beskadiget vegetation osv.

C.E.-3: Et flyvende fartøj - som i C.E.-0, C.E.-1 eller C.E.-2 - hvor der er iagttaget en be-

sætning inde i eller i umiddelbar nærhed af objektet.

C.E.-4: Tilfælde, hvor mennesker rapporterer om, at fremmede væsener med tilknytning til et uidentificeret flyvende fartøj klart har grebet ind i deres liv.

C.E., Close Encounter = Nærobervation.

Er en observation refereret i UFO-NYT, vil der desuden være at finde en stjerne bag klassifikationssymbolet.

Den anvendte gruppering er hentet fra bogen U.F.O. Close Encounters fra US/UFO Research Lab. Inc., 401 Canyon View, Tucson Arizona 85704.

Rapporter, indkommet til Rapportcentralen, ikke refereret:

4. nov. 9670 Løgstør	O.O.
6. nov. 7600 Struer	O.O.
16. nov. 3500 Værløse	O.O.
17. nov. 5620 Glamsbjerg	O.O.
23. nov. 7182 Bredsten	O.O.
28. nov. 4736 Karrebæksminde	O.O.

1965 - 7100 Vejle - C.E.O.

Rapportøren kan ikke længere mindes hverken dato eller tidspunkt for observationen. Det eneste, han er sikker på, med hensyn til tidsangivelse, er årstallet. Rapportøren føler dog ingen usikkerhed med hensyn til selve observationen, som han stadig husker tydeligt selv så mange år efter.

Han fortæller:

Jeg kom gående på vej hen til en kammerat, da jeg over nogle trætoppe så to store lysende

kugler. De hang lige over toppen på træerne. Jeg iagttog dem i ca. 5 minutter, så løb jeg hurtigt hen til min kammerat, hvilket tog et minut. Da vi kom ud, var begge kuglerne væk; der var intet at se på himlen.

Rapportøren oplyser endvidere, at det var mørkt på det pågældende tidspunkt. Kuglerne, der var lydløse, udsendte et stærkt orangegult lys. Konturerne var meget skarpe, afstanden til kuglerne var ikke over 200 meter. Rapportøren bedømmer i dag størrelsen til at have været ca. 10 meter i diameter for hver.

3. november 1977, kl. 14.55 - ca. 5 minutter - C.E.O.

2880 Bagsværd

Syd 40° - Nord 40°

Efterfølgende rapport er på flere områder interessant, hvilket bl. a. skyldes, at observationen er affødt af en detektormelding.

Rapportøren befandt sig i stuen, da hans de-

tektor med ét larmede. Han skyndte sig ud på terrassen og kiggede op på himlen. Lige foran sig opdagede han to mørke objekter. Objekterne var målt i udstrakt arm på størrelse med en ti-øre. Idet rapportøren kom ud i lyset inde fra den mørkere stue, opdagede han objekterne og som en refleks missede han med øjnene et øjeblik. Da han igen kunne se klart, var der 5 objekter, samme størrelse og farve som de to første. Objekterne var under skyhøjde, og var klart synlige med lette hvide skyer som baggrund. Det er længe siden, rapportcentralen sidst har modtaget en rapport, som var affødt af en detektormelding. Jeg skriver dette, da jeg er vidne om, at der står en del detektorer rundt i landet, der er sat ud af funktion, velsagtens af den grund, at de aldrig eller kun sjældent har alarmeret; og hvis de endelig har, er der måske ikke blevet observeret noget. Har du én stående, var det måske en idé at tage den frem, støve den af, montere nyt batteri og efterse den. Vi er for øjeblikket i gang med at oprette en større forskningsgruppe; her vil man bl. a. arbejde med flere nye typer detektorer.

Yderligere oplysninger om forskningsgruppen bringes i dette nummer af UFO-NYT.

28. november 1977, kl. 06.50 – 3 minutter
 Madslunde 4200 Slagelse
 Nord 10° – Nordøst 10°

Rapportøren iagttog et nålehedestort diffust lys. Bag det diffuse lys var et konstant lysende blåt lys samt et rødt pulserende lys. Rapportøren fortæller følgende om hændelsen:

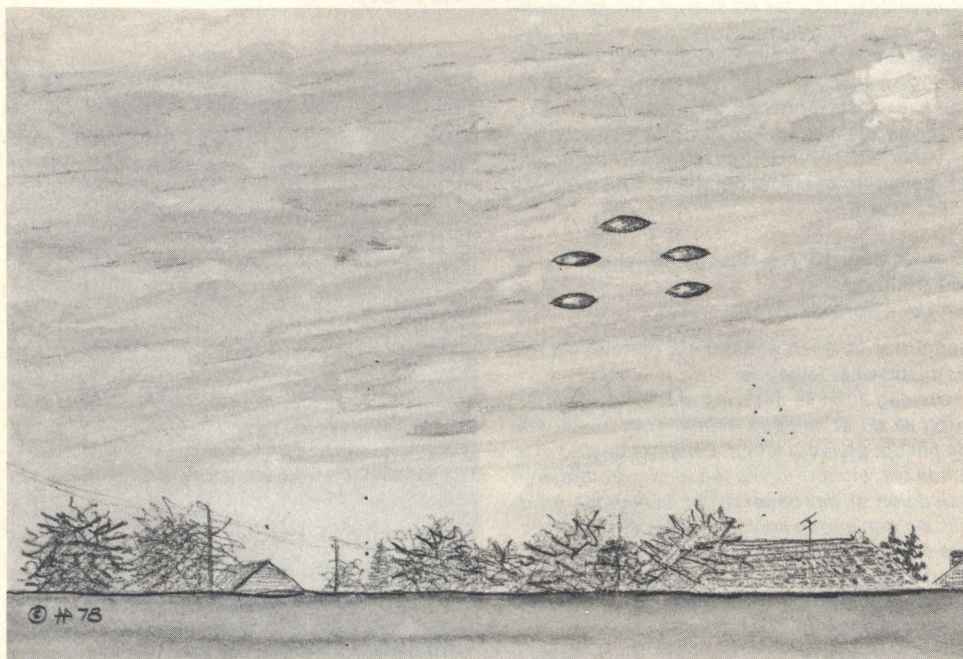
Da jeg om morgenen af vane kiggede ud, fik jeg øje på et ret stort objekt, der dels virkede meget lavtgående, dels bevægede sig temmelig langsomt. Det kom fra nordvest, passerede nord om Madslunde, og ændrede efter at have passeret skoven kurs til nordøst, (parallelt med højspændingsmaster). Jeg kan ikke få lysføringen til at stemme med den, redningshelikopterne bruger.

Rapportøren, der er med i SUFOIs alarmeringskæde, er fortrolig med at iagttage fly osv.

30. november 1977, kl. 17.05 – 6 minutter
 Mårsø 4300 Holbæk
 Øst 35° – Sydøst 35°

Rapportøren fortæller følgende:

Jeg fik øje på objektet, da jeg kørte ud af Hagedest by, der ligger meget højt. Objektet be-

fandt sig på det tidspunkt over Holbæks østlige del; men da jeg drejede fra amtsvejen og ind på vejen til Holbæk, havde objektet passeret over byen og drejet af i retningen, jeg kom fra. Jeg standsede omgående og stod ud af vognen for bedre at iagttage objektet, der fløj meget langsomt, ca. 10 km/t. Jeg havde stået omkring 20 sekunder, da lyset – der var to lys placeret tæt sammen ved siden af hinanden – fra objektet pludselig slukkedes. Ingen lyd kom fra objektet, før ca. 10 sekunder efter at lyset var slukket. Det skal understreges, at objektet var totalt mørkelagt; og intet tyder på, at det var et fly. En meget dyb brummende lyd hørtes.

30. november 1977, kl. 20.02 – ca. 2 minutter
2100 København Ø

Rapportøren fortæller følgende om en iagttagelse af et formodet UFO set fra 1. sal:

Jeg sad i sofaen og så TV. Min datter stod og så ud gennem vinduet. Pludselig kalder hun på mig: »Der er en mærkelig blinkende stor stjerne på himlen«. Jeg afviste det først. men da den stadig var på himlen efter ca. 1 minut, blev jeg interesseret og rejste mig. Det jeg så, var ikke en flyvemaskine eller en stjerne. Jeg så omridset af en oval genstand, hvor over $\frac{3}{4}$ af den blinkede stærkt; to hvidgule lys i den ene mørke ende lyste konstant. Objektet svævede langsomt, men forsvandt ca. 1 minut efter.

Der hørtes ikke en lyd fra objektet under observationen. Tilsyneladende passerede objektet mellem to hustage; det målte 4 centimeter i udstrakt arm.

30. november 1977, kl. 22.46 – 15 sekunder
3400 Hillerød
Øst 28° – Nord 35°

Rapportøren, en ung mand der opholdt sig i sit hjem, fortæller følgende:

Onsdag aften kastede jeg et blik ud ad vinduet og så da et hvidgult objekt, som bevægede sig hastigt gennem luften. Objektet bestod af to runde lys, et stort forrest og et mindre bagerst. Halvdelen af det bagerste lys slukkedes gradvist, og den anden halvdel forblev i sin oprindelige tilstand. Desværre kunne jeg hverken nå at få fat i en kikkert eller nå at komme udenfor på grund af objektets store hastighed. Objektet forsvandt bag nogle træer.

C.H.

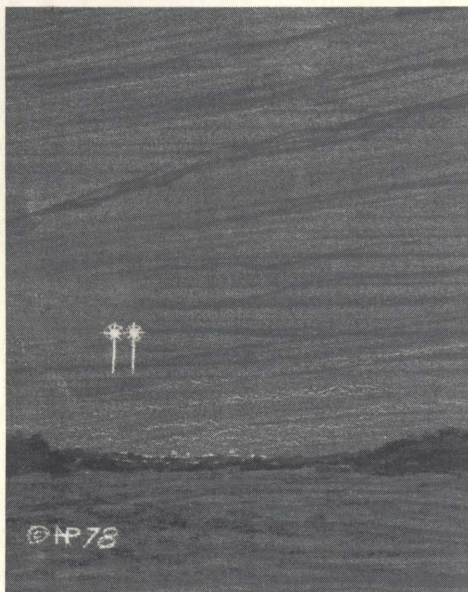
4. januar 1978, kl. 21.30 – 3 minutter – C.E.O.
4293 Dianalund
Nord 20° – Nordøst 20°

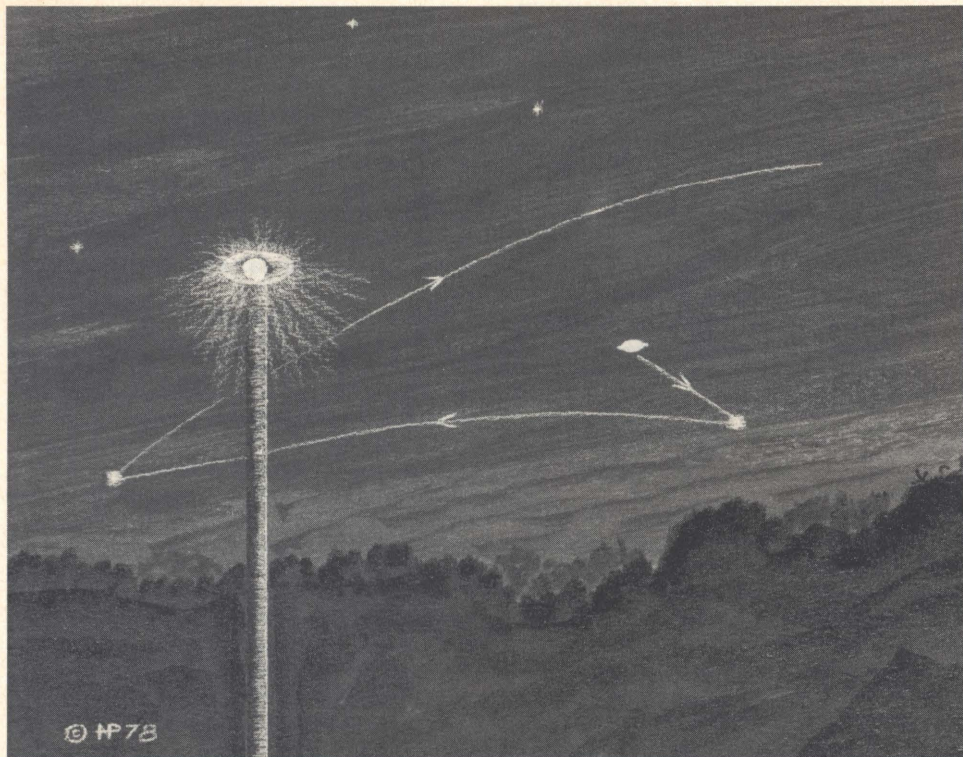
Rapportøren, en ung mand, fortæller følgende:

Kl. 21.30, da jeg kom cyklende hjem, blev min opmærksomhed fanget af et lys, der bevægede sig. Da jeg havde kigget på det i et halvt minut, tænkte jeg på at få taget et billede. Jeg styrtede ind til mig selv, men på vejen ind stillede jeg min cykel og løb over til naboen for at fortælle dem det, da der ikke var nogen hjemme hos mig selv. Da jeg løb derover, er det ligesom det følger mig, det flyver i hvert fald i samme retning. Da vi, naboen og jeg, kommer ud, står objektet stille, hvorefter det flyver langsomt tilbage til stedet, hvorfra jeg først så det, med ét slukkedes det og er derefter umuligt at få øje på igen.

Rapportøren samt vidnerne mener, at objektet havde en hastighed på 30-35 km/t. Afstanden opgives til mellem 300 og 400 meter. Objektet var hvidtlysende. Der hørtes ikke en lyd under observationen.

14. januar 1978, kl. 17.30 – 50 minutter – C.E.O.
4050 Skibby

4. jan. Dianalund.

Rapportøren fortæller:

Klokken var 17.30 lørdag aften, da jeg havde et ærinde uden for huset. Jeg fik øje på to gule lys med hver en nedadrettet lyssøjle. De så ud til at befinde sig over Gershøj Havn (ca. 400 meter oppe). 5 minutter senere trak de lyskeglerne op, og den ene af dem begyndte på en langsom »sightseeing« hen over Bognæsskoven, til Herslev Strand Sejlklub (hvor der er nogle store højspændingsmaster), tog nogle underlige »dyk« og vendte tilbage igen. Tog 4 »ture«, men med forskellig radius, og vendte hele tiden tilbage til det stationære lys.

Objekterne, der var lydløse, befandt sig i en afstand af ca. 1,5 km fra observatøren. Det ene foretog både kurs- og højdeændringer. Rapportøren anslår, at hastigheden har været ca. 10 km/t.

C.H.

UFO-78

afholdes i dagene 22.-29. juli i Mellerup-centret ved Agerskov.

Man kan bo og spise på stedet.

Programmet kan rekvireres hos:

Åbenrå UFO-gruppe

v/ Ole K. Christensen

Hesseldam 32

6200 Åbenrå

Tlf.: (04) 62 56 48

Husk at vedlægge frankeret (1,10) svarkuvert i A5 størrelse.

scandi- rapport

ved Carsten Pedersen

Under denne rubrik bringer vi nyt og gammelt fra våre skandinaviske nabolande. Foruden rapporter vil vi med mellomrum bringe nyt om UFO-forskningen i disse lande.

NORGE:

STEINKJER, 3. august 1977

En tankbil-sjåfør som kom kjørende på riksvei 17, 11-12 km nord for Steinkjer, fikk i krysset ved gården Haltung, øye på tre sterke lys som kom svevende ganske sakte som om de søkte etter landingsplass. Observatøren er ikke sikker på om det var tale om ett objekt med tre søkelys, eller det var tre mindre objekter med hvert sitt søkelys. Hvis det var ett objekt, mener han det måtte ha en diameter på 12 meter. Høyden anslås til 200 meter og avstanden fra ham, til ca. 700-800 meter.

Søkelysene som lignet neonlys, lyste opp bakken i en omkrets på ca. 500 meter. Det fløy ca 2 km. uten stopp, så steg det, mens det aksellererte til en hastighet som svarer til en jetjagers.

Før dette, sloknet lysene, og det forekom vitnet som om »objektet« utstøtte en eksosflamme – gulorange – som på et jetfly. Vitnet hadde forlenget stoppet bilen, men kunne ikke høre noen lyd fra objektet, som forsvant rett opp og ut av syne. Obs.tid: 5 minutter. Klarvær og mørkt.

12. juni 1977

Flere personer kunne natt til søndag 12. juni mellom kl. 02.30 og 02.45, observere 5 lysende kulelignende gjenstander som krysset frem og tilbake på himmelen i stor hastighet.

Rapportsentralen har mottatt 4 rapportskjema fra henholdsvis en drosje-sjåfør, student, frisør og lagerarbeider pluss to andre vitner til hendelsen.

Kulene holdt for det meste en formasjon, og de kunne sees under det lette skydekket i 10-15 minutter. Ved kontrolltårnet på Værnes, ble det ikke registrert noe usedvanlig denne natten, men vitnene i Steinkjer, som så fenomenet på himmelen fra Eggevammen, er ikke i tvil om at det de så, var UFOer!

»Min forlovede og jeg kom kjørende i bil mot Steinkjer ved halv tre-tiden og vi stoppet på toppen av Eggevammen da jeg oppdaget de lysende kulene,« sier Jon Inge Nordal, i sin rapport.

»Det var 5 lysende kuler som fløy frem og tilbake i formasjon. Det var en forferdelig fart og det var krappe svinger. Kulene var lysende og formen på dem var noe ovale uten skarpe kanter. Luftcirkuset varte i et kvarter, før de forsvant i rasende fart i retning vest over fjellene«.

Han forteller videre at solen holdt på å komme opp, og i bestemte posisjoner lyste de nok ekstra sterkt av den grunn. Et par ganger når de raste mot skydekket i andre retninger, så de nesten sorte ut . . .

»Jeg er skråsikker på at det ikke var kjente himmelfenomener som meteoror o.l., til det, var hastigheten for stor og svingene altfor krasse. Det hele var så tydelig at jeg skulle ikke hatt problemer med å filme eller fotografere det fantastiske synet, hvis jeg hadde hatt utstyr med i bilen«.

Alf Alexandersen, student, mente at de ikke fløy i bestemt formasjon, men ofte to stykker etter hverandre som tverrvendte på samme måte. »De var alle like store og i samme farge, gulorange. I den tiden jeg så dem, fløy de minst 50 ganger frem og tilbake. De var alle helt klare uten diffuse kanter eller korona«.

Det var lettskyet vær, og vitnene hørte ingen lyd fra kulene.

OTTA, 6. august 1977

En skiftekonduktør som kommer gående på E-6, ved Stampen, får øye på et blankt metallisk lys, svakt stigende med stø kurs ca 50 grader på himmelen. Han så straks etter vinger, høyder og kondensstriper, men ikke noe av dette kunne sees. Han ble da klar over at dette måtte være noe uvanlig og tenkte da straks på at det måtte være et UFO.

Det så nærmest ut som to raketter som var satt sammen med spissene mot hverandre. Det var et fascinerende syn som varte i ca. to minutter.

Vitnet hadde kveldssolen til venstre for seg, og »tingen« forsvant for ham bak en ås. Avstanden til objektet menes å ha vært 10–12 km. Han forsøkte å stoppe noen biler for å skaffe vitner til hendelsen, men forgjeves . . .

STEINKJER, 7. august 1977

Björg Holien befant seg ved Sjøbakk i Egge ved Steinkjer, sammen med en venn da de tilfeldig ble oppmerksom på et lysende objekt i sørøst i 45 graders høyde som i stor hastighet steg til zenit, for deretter langsomt å dale ned til 15 graders høyde hvor det ble borte i nordøst. Hun forteller at objektet hadde stor hastighet og vibrerte ganske sterkt. Mot slutten av observasjonen ble hastigheten mindre og lyset svakere.

(Man tenker uvilkårlig på en rakett, men da observasjonen varte i 15 minutter, kan vel vi se bort fra denne teorien) red.

Objektets farge var stjernegul og ingen lyd høktes. Det var klarvær vindstille og månen stod i front mot vitnene, og kl. var 01.00.

SVELVIK, 13. august 1977

Mystisk avtrykk i Svelvik

Svelviks beliggenhet er ca. 1 mil syd for Drammen. Stedet er kaldt Grunden og befinner seg omlag 1 km. utenfor Svelvik sentrum i retning Berget.

Vitnet er 57 år og spesialarbeider av yrke, og han forteller at han først ble oppmerksom på avtrykket lørdag formiddag da han skulle klippe plenen. Han viste avtrykket til en bekjent av seg som er journalist i Drammen Tidende og Buskerud Blad. Dette var »Grunden« til at saken ble offentliggjort. Vitnet selv, hadde vel neppe fortalt det videre, da han stiller seg svært skeptisk til, at det kunne ha forbindelse med UFO.

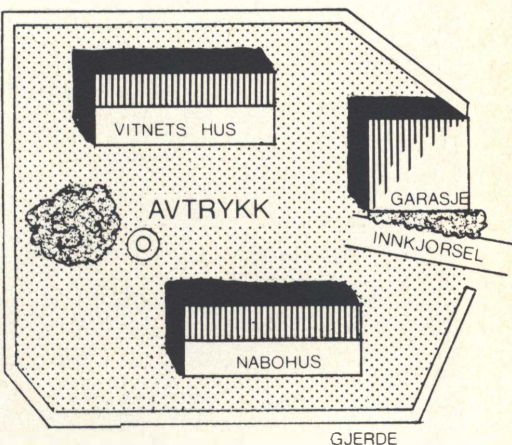
Da våre folk fra Forskningsseksjonen i Drammen, kom til åstedet mandag kveld, hadde vitnet klippet plenen, så avtrykkets synlighet var sterkt redusert. Men de har likevel skaffet tilveie et foto fra før plene ble klippet (tatt av DT og BB's journalist). Forskningsseksjonen tok 7 foto med infra-rød film.

Gresset var helt nedtrykt og jevnt i sporene. Det er derfor helt på det rene at det har stått en tung gjenstand der.

Vitnet gikk til ro ca. kl. 24.00 natt til lørdag 13. august, og antar at avtrykket ikke var satt inntil samme dag. Han påstår at han samme natt

hverken har hørt eller sett noe utenom det vanlige. (Rimeligvis, da UFOer ikke er kjent for å la ve nevneverdig støy. red.) Avtrykket antas derfor å være satt mellom kl. 24.00 og lørdag morgen.

EEKK

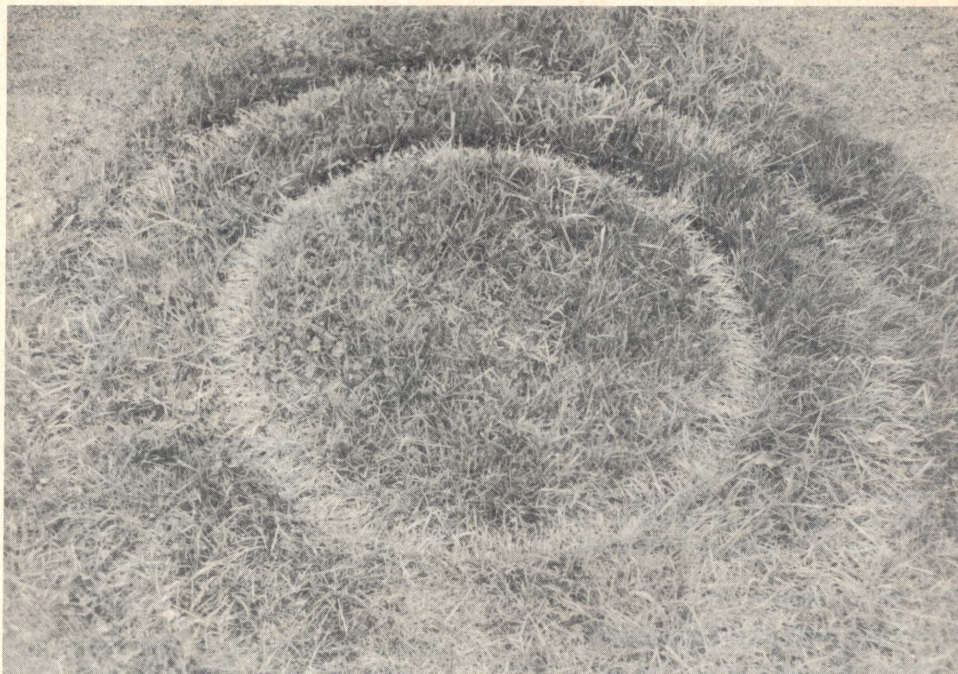

Ingen spesielle tegn til magnetisme var å spore ved avtrykket. Gressets høyde før det ble klippet beregnes til ca. 6 cm. Ifølge de opplysninger som ligger til grunn, antas objektet, som har dannet avtrykket, å ha hatt en vekt på omlag 200 kg.

Våre folk har tatt en del gressprøver fra indre og ytre sirkel som måler henholdsvis 75 cm og 107 cm. Bredde på ringene er 3,5 cm. Disse prøver ble sendt til analyse, men viste seg å være »normale«. Samtidig ble det tatt bladprøver fra treet like ved, da det er meget mulig at gjenstanden, om den er kommet ovenfra, har berørt treet øvre grener – om da ikke objektet har landet i en spiss vinkel.

I forbindelse med avtrykket har 4 vitner meldt fra til DT og BB, at de tirsdag i samme uke om kvelden, så en lysende gjenstand på himmelen over Svelvik.

De fire var på vei inn fjorden med båt mellom kl. 23.00 og 23.30. Da de var like på innsiden av Holmsbu, så de et sterkt og klart lys som beveget seg østover over Svelvik og sandtaket på Verket-siden. Lyset forsvant østover bak åsen, men kort tid etter kom det tilbake igjen, rett mot de fire i båten. Det ble da svakere inntil det helt forsvant. Det ene vitnet mener at lyset beveget seg omtrent like fort som et jettly. Men lyset

blinket ikke som det gjør på fly. Det var også meget større og sterkere enn hun hadde sett på

noe fly.

Finn W. Kalvik.

FINLAND:

Nedfald fra UFO

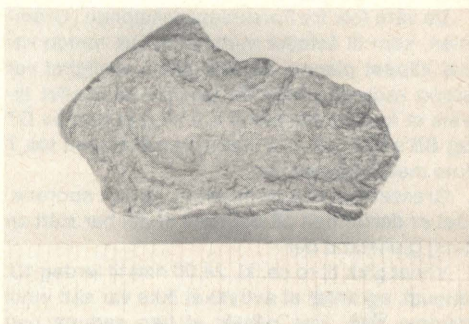
Suomen Ufotutkijat ry. = Finske ufologers organisation.

Dette er den betydeligste hændelse i den finske UFO-forsknings historie. Det drejer sig om et mærkeligt stykke (fragment) fra et UFO, der faldt ned i Kallavesi-søen i august 1964.

Hr. Raimo Blomqvist (43) fra Kuopio var vitne til hændelsen. Fragmentet er blevet undersøgt både i Finland og Sverige ved to universiteter, ved fire metallurgiske laboratorier, etc. En uhyre mængde dokumenter er blevet samlet: ca. 100 fotografier, bånd med interviews, elektromikroskopiske analyser, røntgenanalyser, personlige vurderinger etc. Indtil nu har

hver enkelt information understøttet hr. Blomqvist's beretning. Vi har ikke kendskab til nogle naturlige objekter eller maskiner, fragmentet kunne stamme fra.

Det var i 1964, den sidste eller næstsidste søndag i august måned; hr. Blomqvist og hans

familie var på vej til deres sommerhus. Det var skyet, men varmt. Der var ingen blæst ved søen. Efter at have hugget brænde til saunaen gik hr. Blomqvist en tur langs søens bred. Han havde en mærkelig forudførmelse af, at noget særligt ville ske, men han kunne ikke sige hvad. Han stod et øjeblik på klippeskraenten, og omkring kl. 19.00 så han et lys i NØ. Lyset voksede i styrke, og hr. Blomqvist så, at det kom hen imod ham.

Det tavse UFO standsede ca. 10 meter fra vidnet og holdt sig svævende et par meter over vandoverfladen. Hr. Blomqvist var overrasket og rystet, men ikke bange. Han kunne mærke et kraftfelt omkring sig. UFOet var flerfarvet, ovalt og omgivet af et diffust lys. På venstre side var objektet bøjet, som om det havde kollideret med et eller andet. Lyset var forholdsvis klart, men der var ingen refleks i vandet. Derimod var der en udtalt krusning på vandet lige under UFOet. Objektet var 3-4 meter i diameter og et par meter højt.

Efter at UFOet havde holdt sig svævende i ca. 20 sekunder, faldt et lille stykke af det ned i det lave vand. En hvislende lyd hørtes, da det ramte vandet. Da det faldt ned, lyste det så skarpt som en svejseflamme. Nu begyndte de gule, grønne og orange farvede striber på UFOet at gløde klart, og det steg brat op i skyerne på mindre end et sekund. Farten må have været enorm, for skyerne lå i en højde af 300 meter.

Nu ville hr. Blomqvist finde ud af hvad det var, der var faldet ned i vandet, som kun var 20 cm dybt, hvor nedslaget havde fundet sted. Det var let for vidnet at finde fragmentet, fordi det afveg fra omgivelserne. Han tog det op og puttede det i sin lomme. Han sagde ikke noget om hændelsen til sin familie. I februar 1975 mødte hr. Blomqvist nogle UFO-forskere i Turku og dermed blev sagen endelig publiceret.

En af UFO-forskerne, hr. Mikko Toivola, bragte fragmentet til Åbo Akademi Universitet, hvor en røntgenanalyse blev foretaget. Professor Edelman fastslog, at materiale af denne art kunne findes tæt ved aktive vulkaner, men kun et par steder her i verden. Fragmentet er afgjort ikke af geologisk oprindelse, fortsatte professor Edelman. En ekspert i Meteoritter, professor Papunen ved Turku Universitet fastslog, at fragmentet ikke er en meteorit. Med hensyn til jernindholdet kunne det være en jernmeteorit, men antallet af andre bestanddele støtter ikke meteorit-teorien, og fragmentet indeholder

nogle bestanddele, der aldrig er blevet fundet i meteoror.

Fragmentet var 36 mm langt før det blev delt til studieformål. Det var 6 mm tykt, det vejede 15 gr. og havde en vægtfylde på 4 kg/dm³. Fragmentet var ikke radioaktivt, derimod var det magnetisk. Det bestod af 5 lag materialer. I midten var der et 2,5 mm lag af lyst farvet metallisk jern. På begge sider af det midterste lag var der mørkegrå lag og 0,5 mm tykke lysegrå lag. Lagenes tykkelse varierede i øvrigt.

I henhold til en ekspert i metalstudier, ingeniør Olavi Kiviniemi, bestod fragmentet af følgende dele:

Midterlaget:

Mest Fe og O

1,0 % Mn	0,06 % Sn
0,4 % Cu	0,03 % Cr, W, K
0,3 % Si, V, Ti	0,008 % Ca
0,1 % P, Na	0,006 % Ta

Indholdet blev analyseret i et massespektrometer.

Andre lag:

Overvejende Fe og O

0,8 % Zr	0,03 % Ca, La, Ce, Nd
0,6 % Mn	0,01 % Sm
0,3 % Si, P, K.	0,009 % Pr
0,2 % Cu, Zn	0,006 % Pb
0,1 % Mg, Na	0,004 % Sr
0,04 % Rb	0,003 % Ba

Der blev benyttet massespektrometer og scanning electronmikroskop. Fragmentet er ikke et stykke malm, ikke af vulkansk oprindelse, ikke et meteor og ikke et stykke (en del) af nogen kendt maskine. På den anden side er der heller ikke fundet noget overnaturligt. Fragmentet har sandsynligvis været udsat for en meget høj temperatur - omkring 650 grader Celcius. Bestanddele som kul og svovl er praktisk taget forsvundet, hvis de nogen sinde har været til stede. Den høje temperatur har grundigt reduceret mængden af spor til bestemmelse af fragmentets oprindelse.

Suomen Ufotutkijat ry. vil imidlertid fortsætte med studier i denne sag.

oversat: KML/ febr. 78

SUFOI vil meget gerne have kommentarer til disse oplysninger. Bl. a. forvirrer bemærkningen om, at materialet kan findes ved vulkaner, men ikke er af geologisk oprindelse, os noget.

Red.

SUFOI snakker med Spielberg

Takket være en enestående imødekommenhed fra reklamechef Elisabeth Christensen, Columbia-Fox, har SUFOI – som den eneste skandinaviske UFO-organisation – haft lejlighed til at interviewe Steven Spielberg. Skaberen af mesterværket »Nærkontakt af tredje grad« var i København i dagene 9.-11. februar; og finske, svenske og danske TV-folk og dagbladsjournalister stod »på hovedet af hinanden« for at få bevilget en samtale med den berømte instruktør. Trods dette store pres fik vi en hel time på »tomandshånd« med Spielberg, der viste sig at være en hjertevarm og intelligent personlighed med forbløffende godt kendskab til UFO-spørgsmålet.

Vi bringer her et udførligt uddrag af vor lange samtale med Steven Spielberg.

SUFOI: Vi må hellere straks få overstået nogle få uundgåelige spørgsmål om din fantastiske film.

Hvorfor netop UFOer? Har du en personlig interesse for dette emne – og hvad er dit synspunkt angående liv i rummet?

S.SP: Længe før jeg begyndte at lave film, interesserede jeg mig for UFOer, – for UFOer i USA, idet jeg først langt senere blev klar over, at UFOer ikke blot var en del af den amerikanske folkekultur, men også sås andre steder i verden. Min interesse var vakt fra starten: da var jeg kun 7-8 år gammel. Jeg tror på, at der er liv andre steder i universet. For øvrigt kender jeg ikke mange mennesker, som *ikke* tror på liv i universet. Det ville på det nærmeste være en matematisk umulighed, hvis der ikke fandtes liv. Gennem flere år har jeg studeret og læst meget om, at andre civilisationer besøger vor jord – masser af rapporter og meget bevismateriale – men jeg er endnu ikke kommet til nogen konklusion, for jeg er ikke videnskabsmand, men filminstruktør, og i øvrigt har jeg aldrig selv set et UFO. Derfor vil det også være risikabelt for mig at hævde, at UFOer er rumskibe fra andre verdener på besøg hos os. På den anden side er bevismaterialet bemærkelsesværdig klart og entydigt. Folk er blevet dømt og henrettet på beviser, der har været dårligere end de beviser, der i dag findes for UFO-sagen.

SUFOI: Er du tilknyttet nogen UFO-organisation, eller har dine UFO-studier udelukkende fundet sted ad videnskabelige kanaler?

S.SP: Gennem videnskabelige kanaler, ja; men jeg har selvfølgelig også holdt mig orienteret gennem førende tidsskrifter og dagblade. UFO-

Steven Spielberg.

artikler står normalt ikke på forsiderne, de er som oftest begravet et sted i bladet. Imidlertid beskriver de gerne almindelige menneskers UFO-oplevelser, som de bl.a. er blevet beskrevet over for dr. Hynek.

Dr. Hynek lod mig faktisk få adgang til projekt Blue Books arkiver, allerede *inden* de blev deklassificeret.

SUFOI: Kender du noget til andre førende UFO-organisationer i USA, såsom APRO & NICAP?

S.SP: Selvfølgelig. De har også mange gode

rapporter, og der er ikke mange »gengangere«. **SUFOI:** Findes der mange u-videnskabelige UFO-organisationer i USA?

S.SP: Ja, næsten hver stat har sin UFO-klub, – men jeg må indrømme, at jeg stiller mig tvivlende, når folk beretter, at de har været et par gange frem og tilbage til Venus. Jeg prøver at undgå sekteristerne og deres sekter, for man kan ikke vide, hvad der er sandhed eller blot en form for skizofren opførsel, så det holder jeg mig fra. Jeg vil hellere beskæftige mig med dr. Hynek, som aldrig har sagt, at UFOerne eksisterer. Dr. Hynek indtager samme holdning som jeg. Hans oplysninger er forbløffende og taler i høj grad for UFOernes eksistens. Men han vil ikke fremsætte nogen erklæring om, at UFOer er virkelige, og jeg er helt enig med ham. Dr. Hynek er en meget tiltalende mand – og meget tålmodig, hvad man bliver nødt til at være, når man skal have kontakt med folk, som er bange for at udtale sig. Dr. Hynek er kraftigt involveret i UFO-sagens humanistiske aspekt og minder i sin omhyggelige væremåde en del om de pædagoger, som tager sig af afsporede unge. Man skal være meget tålmodig og kende de helt rigtige spørgsmål for at kunne få folk til at svare sandfærdigt. De fleste mennesker vægrer sig ved at komme frem med oplysninger. En af de gode ting ved »Nærkontakt's« succes i

USA har været, at den har skabt en tryk atmosfære for de mennesker, som hidtil har været bange for at rapportere om deres UFO-oplevelser; de kan føle sig på sikker grund. Størstedelen af de rapporter, som af den grund er fulgt i kølvandet på filmen, er ikke nye rapporter, men f.eks. rapporter, hvor folk fortæller om oplevelser fra før filmen kom frem. Det er ikke således, at folk ser filmen og dernæst går ud og ser UFOer, – næh, folk ser filmen og fortæller så om noget, de oplevede måske i 1951. Det er netop det interessante ved det. Dr. Hynek har efter filmens fremkomst fået 800 breve om dagen fra mennesker, som fortæller om tidligere UFO-oplevelser, i modsætning til 50 breve daglig, før filmen kom frem!

SUFOI: Bliver du selv oversvømmet med UFO-breve, eller går de alle til Hynek?

S.SP: Næh, jeg får også en del; men de, som vedrører UFOer, sender jeg til Hynek, han er jo eksperten. Mit job er at lave film og hans at undersøge UFOer.

SUFOI: Hvilket formål havde du med at lave denne film, og hvilken virkning ønskede du at frembringe med den?

S.SP: Der var skam flere formål. Een af ideerne var naturligvis at få åbnet folks øjne for, at uni-

fortsættes side 85

HAR EPIDEMIER DERES UDSPRING I VERDENSRUMMET?

af Per Andersen

Et nedslag af et komet-agtigt legeme på Jorden for omkring 4 milliarder år siden kan have forårsaget fremkomsten af jordisk liv. Selv i dag kan nedslag af småstykker af kometer måske tilføre Jorden virus og bakterier, som kan forårsage sygdomme blandt planter og dyr.

Kometer er blevet betragtet med ærefrygt og bestyrtelse af mange ældre kulturer i forskellige dele af verden. Alle steder er de blevet betragtet som onde tegn – bringere af pestilens og død. Til alle tider er kometer blevet sat i forbindelse med en eller anden katastrofe, en fyrstes død, en forestående krig eller måske især verdens nært forestående undergang. F. eks. lå Jean Galeas Visconti (hertug af Milano) syg i

året 1402, da der viste sig en komet. Hertugen vidste nu, at det var ude med ham og sagde, at hans far på sin dødsseng havde åbenbaret ham, at en sådan stjerne skulle bebude hans død. Kort efter døde han.

I en artikel i New Scientist fremkommer Sir Fred Hoyle og Candra Wickramasinghe med den teori, at et komet-nedslag på Jorden kan have forårsaget starten af jordisk liv.

Den almindelig accepterede teori om livets opståen, som er fremsat af A. I. Oparin og J. B. S. Haldane, går ud på, at de første organiske forbindelser skulle være opstået i en ur-suppe på Jorden for flere milliarder år siden. Fra disse første organiske forbindelser skulle livet så have udviklet sig. Sir Hoyle og Wickramasinghe mener dog, at der ligger adskillige tvivlsomme antagelser til grund for ursuppe-teorien. For det første kræver den, at der i starten er blevet tilført store mængder af energi i form af tordenvejr og lynnedslag, og for det andet taler også kemiske argumenter imod hypotesen.

Ganske vist har laboratorieforsøg af bl. a. Stanley Miller og Cyril Ponnamperna vist, at det er muligt at frembringe simple organiske forbindelser ud af en suppe af uorganiske forbindelser, når der tilføres store mængder af energi, men når analogierne skal drages til Jorden for milliarder af år siden, opstår der straks flere dunkle punkter. For det første er det ikke sikkert, at de tidlige betingelser på Jorden overhovedet har haft nogen lighed med de betingelser forsøgene er gjort under. For det andet, selv om sådanne betingelser har været til stede og der er opstået organiske forbindelser, vil deres koncentrationer i de forhistoriske søer og oceaner højst sandsynlig have været for lav til at føre til livets start.

Blandt andet disse konstateringer har fået Sir Fred til at fremsætte det synspunkt, at de vigtigste byggestene til livet – f. eks. aminosyrer og polysaccharider – bliver skabt i rummet. Disse stoffer optræder i store mængder i hele galaksen, og man kan da forestille sig, at disse præbiologiske molekyler kan blive »fejete« op af kometagtige objekter og ved nedfald blive overført til planeter såsom Jorden. Det kan også tænkes, at jordisk liv kan være opstået for cirka 4 milliarder år siden ved blød landing af en komet, som allerede indeholdt primitive organismer.

Hypotesen er ikke helt uden jordforbindelse. I 1961 rapporterede G. Claus og B. Nagy, at de i visse meteoritter havde opdaget mikroskopiske strukturer, som lignede bakteriologiske fossiler. Senere blev der i de samme meteoritter fundet en mængde af biologiske molekyler, inklusive aminosyrer og syre-kernebasen. Det er muligt, at der her er tale om virkelige mikrobiologiske fossiler, som stammer fra primitive komet-organismer af den type, der bliver diskuteret her.

Hvis komet-nedfald har ført til livets start på Jorden, opstår spørgsmålet: kan senere ankomst af komet-materiale medbringe biologisk eller præbiologisk materiale, som kan påvirke den jordiske biologi? Det mest vovelige svar må være ja! Det vil sige at extraterrestiske biologiske invasioner aldrig er stoppet og fortsætter den dag i dag. Disse invasioner kunne antage form af nye bakteriologiske infektioner, der kan ramme vores planet med uregelmæssige intervaller.

Rapporter om pludselig spredning af plager og pest optræder i mange historier. Den seneste af disse sygdomme var influenza-epidemien i 1918-19, hvorunder 30 millioner mennesker døde. Forskellige epidemier spredt igennem hele historien har kun lidt eller slet ingen lighed med hinanden. Men de har alle den fælles egenskab, at de plager hele byer, lande eller endog vidt adskilte dele af Jorden i løbet af dage eller uger. Thukydides beskriver plagen, som hærgede Athen i året 429 e.K., sådan: »Den skulle have startet i den del af Ethiopien der ligger over Egypten . . . Den faldt pludselig på byen Athen og først angreb den mænd i Piraeus; så det blev endda rapporteret af dem, at Peloponneserne havde kastet gift ned i cisternerne.«

En lignende beskrivelse af et pludseligt udbrud af hurtig global spredning er karakteristisk for alle tidligere såvel som senere epidemier. En sådan hurtig spredning er svært at forstå, hvis, som det almindeligvis bliver antaget, infektioner kun kan spredes fra person til person eller ved hjælp af lus og lopper. Og denne forklaring er især angribelig i tilfældene med de vidt spredte epidemier, som opstod, før det var muligt at flyve, og hvor folks rejse fra sted til sted var en langsom og besværlig affære. Det er også mærkeligt, at hoved-epidemierne er af relativ kort varighed, sædvanligvis omkring et år.

Sir Hoyle og Wickramasinghe fremfører, at mens den oprindelige infektion fra kometstøvet er yderst dødelig, vil sygdommens ondartethed blive mere og mere reduceret ved overførsel fra person til person.

Et andet signifikant træk er de pludselige tilsynekomster i litteraturen af referencer til bestemte sygdomme, hvilket sandsynligvis betyder, at disse sygdomme er dukket pludselig op på Jorden. F. eks. støder man for første gang på beskrivelser af en influenza-lignende sygdom.

dom i det 17. århundrede, og de første referencer til den almindelige forkølelse findes i det 15. århundrede. Det omvendte hændelsesforløb finder også sted, idet det f. eks. er meget vanskeligt at finde moderne sidestykker til tidligere plager såsom den tidligere nævnte i Athen.

De to astronomer slutter deres artikel med bemærkningen, at hvis deres formodning er korrekt, kan den få dybtgående biologiske, lægelige og sociologiske følger. Det kan meget vel blive nødvendigt med en uafbrudt mikrobiologisk vagttjeneste i stratosfæren for at hindre den ødelæggelse, som kan komme fra fremtidige smittebringere fra verdensrummet.

Selv om Hoyle og Wickramasinghe ikke nødvendigvis har ret i deres hypotese om livets opstående, er det i hvert fald nogle yderst fascine-

rende og opsigtsvækkende tanker de fremfører. Man skal dog være klar over, at hvad enten det jordiske liv er opstået i en ur-suppe på Jorden for milliarder af år siden, eller det er opstået i det intergalaktiske rum eller på kometer, giver det ikke nogen forklaring på det mere grundlæggende, essentielle spørgsmål: Hvordan skete overgangen fra komplekse, livløse organiske strukturer til den første biologiske struktur, som vi vil kalde en levende organisme?

Kilder: *New Scientist*, 17. november 1977.

Århus Stiftstidende (Nye sygdomme fra verdensrummet), 21. december 1977.

Camille Flammarion: Spådomme om verdens undergang, Nihil 1973.

RUINBYER PÅ MARS?

Mystiske rektangulære strukturer i Mars' sydpolområde fotograferet af Mariner 9.

Hver af de retvinklede strukturer er 4-5 km brede.

Planeten Mars rummer stadig uløste gåder, og den dag i dag dukker fænomener op på NASA's fotografier, som nok kan give fantasien rigeligt at arbejde med. I *National Enquirer* - avisen, der aldrig »gi'r den for lidt« - fra den 25. oktober 1977 stod følgende at læse:

Fotograferede NASA ruiner af gammel by på Mars?

Et fantastisk billede taget over Mars' sydpolområde afslører en række mystiske, rektangulære dannelser, der minder om gamle ruiner, som de ses på jorden. Forbløffede rumvidenskabsmænd fortæller, at de uforklarlige, præcist satte strukturer, som de har givet øgenavnet »Inca-byen«, muligvis kan være et utroligt monument, som en mars-befolkning har efterladt.

Mere end 5 år efter at Mariner 9 satellitten tog det forbløffende billede under sine omkredsninger af planeten, er videnskabsmændene stadig lige desorienterede. Dr. Harold Masursky, der er en af topvidenskabsmændene ved U.S. Geologiske Inspektions Center i Flagstaff, fortæller:

»Set med vore øjne er »Inca-byen« på Mars så geometrisk og præcist opbygget, at den lige nemt kunne fortolkes som et tegn på intelligent liv eller som en helt speciel geologisk dannelse ... vinklerne på 90° er et sjældent fænomen.«

NASA planlægger nu en nær-udforskning af området ved hjælp af en »Mars-bil-mission« (hvor et køretøj – som det på Månen anvendte – indsættes), for at afgøre om konstruktionerne er mærkelige geologiske dannelser eller er kunstigt opbyggede.

»En undersøgelse ved hjælp af en mobil sonde, der direkte kan undersøge de usædvanlige forekomster, vil helt afgjort give et svar på spørgsmålet »blev »Inka-byen« skabt af naturen eller af intelligensvæsener?«, siger dr. Masursky og tilføjer: »Hvis »Inka-byen« er lavet af intelligensvæsener, vil jeg tidsmæssigt placere den inden for de sidste 200 millioner år.«

Dr. Jim Cutts, medlem af det team der tager sig af NASA's Viking-projekt, der nu giver endnu flere billeder fra Mars, fortæller: Dr. Larry Soderblom fra U.S. Geologiske Inspektions Center og jeg opfandt betegnelsen »Inka-byen«, fordi billedet mindede om det, man kunne forestille sig ville vise en forfalden og eroderet storby. Det giver indtryk af at være en meget gammel struktur – Inca Byen og en række terrasser med regelmæssig indbyrdes afstand i området har en temmelig mærkværdig

ensartethed og præcision over sig.

De fleste geologiske formationer har noget vilkårligt over sig, medens disse former er ret regelmæssige og efter en vis orden. Der er andre former i den umiddelbare nærhed, som minder en lille smule om »Inka-Byen«, men de er slet ikke så geometriske og perfekte.«

Hvis der eksisterede liv på Mars engang, fortæller dr. Cutt, så ville det sandsynligvis have været placeret i pol-områderne, da disse er de eneste områder på Mars, hvor man ved, at der findes vand. En computerstyret robot-bil, som indsamler og analyserer jordprøver og andre videnskabelige data, planlægges at skulle lande på Mars i midten af 1980'erne. Denne kunne måske løse mysteriet om de geometriske dannelser, der hver især er fra 4 til 5 km brede.

»En direkte undersøgelse på denne måde ville være et alt-eller-intet. Enten vil den give bevis på, at fænomenet er »menneske-skabt«, eller det vil vise sig at være en enestående geologisk dannelse,« slutter dr. Cutt.

Kilde: *National Enquirer* 25/10-77
/F.I.A.

»Nærkontakt...« – en anmeldelse

af Erling Jensen

Nu har vi haft »Månebase Alpha«, »Star-trek« og »Stjernekrigen«, men fælles for disse film og TV-serier er, at det ikke er UFO-film, selv om de behandler liv i universet. »Nærkontakt af 3. grad«, som nu har haft premiere rundt omkring i landet, er derimod den første virkelige spillefilm om UFOer siden dokumentarfilmen »UFO« fra halvtredserne.

»Nærkontakt af 3. grad« er virkelig en se- og høreværdig film. Den er decideret beregnet for storbografer med store lærreder og ditto lyd-anlæg og vil givet tabe meget i værdi ved at blive vist i en lille biograf.

Mange UFO-interessererede vil nok synes, at Steven Spielberg er lovlig fantasifuld i sin beskrivelse af moderskibet, der er som taget ud af en eventyrfortælling. Derimod er lysvirkningen fra de mindre fartøjer meget lig det, vi møder i virkelige UFO-rapporter.

Hele ideen med filmen er imidlertid ikke at vise rumskibe og UFOnauter, sådan som vi må-

ske mener, de bør se ud. Det væsentlige i filmen er Spielbergs opfattelse, at vi *ikke* skal være nervøse eller bange for en kontakt med avancerede rumvæsener, men tværtimod arbejde henimod en sådan konfrontation, idet den kan blive én af de væsentligste begivenheder i menneskehedens historie. Spielberg er overbevist om, at vi alle er udsat for en påvirkning udefra gennem UFOernes tilstedeværelse, selv om denne påvirkning fra jordisk hold søges mindsket gennem hemmeligholdelse af UFO-observationer og latterliggørelse af UFO-vidner.

Ved at producere en både smuk og spændende underholdningsfilm – fremfor en decideret dokumentarfilm – er det lykkedes for Spielberg at få ideen og budskabet ud til millioner af mennesker jorden over, og han vil gennem filmens påvirkning bidrage til at skabe en mere positiv holdning til UFO-sagen hvilket vi bør være godt tilfredse med.

José Antônio da Silva's utrolige eventyr

(3)

2.2. Rekonstruktion på stedet for hændelsen

Den 25. maj – dvs. 23 dage efter, at vidnet forsvandt fra sit hjem – fulgte et hold på seks udspørgere menig da Silva til Bebedouro. Det drejede sig om: dr. Hulbio Brant Aleixo og hr. Luiz Romaniello fra CICOANI, løjtnant Vittorino fra CIOANI. (Denne gruppe, om hvilken vi ikke har nogen oplysninger, har ikke noget at gøre med CICOANI.)* Udeladelsen af udtrykket »civil« lader formode, at det drejer sig om et militært hold), samt oberst Jaxy Praxedes, major Célio Ferreira og kaptajn Edeni (alle tre fra militærpolitiet for Minas Gerais).

Da man var på stedet, fik man vidnet med hen til en forhøjning i området, og der blev taget fotografier. Hvorefter vidnet gik over til en rekonstruktion af omstændighederne ved sin bortførelse, idet han angav stedet for deres forløb, lige indtil det øjeblik, hvor han var blevet tvunget med ind i maskinen.

»På hvert punkt i denne rekonstruktion blev alle soldatens reaktioner bedømt til at være i overensstemmelse med den rapport, som jeg havde sørget for blev lavet«. (H. B. Aleixo).

En del af eftermiddagen blev helliget til at kigge på omegnen. Ved denne lejlighed blev de få indbyggere i området opfordret til at gøre opmærksom på tilstedeværelsen af eventuelle ikke-identificerede flyvende objekter i løbet af de foregående dage.** Denne henvendelse gav positive resultater: »Der var et barn, der meddelte, at det havde observeret en eller anden indretning, som fløj i meget stor højde og bevægede sig fuldstændig uden nogen form for

*) SUFOL: Det fremgår ikke, om der var meldinger om genstande så langt tilbage som d. 3.-9. maj 1969.

**) Denne gruppe, om hvilken vi ikke har nogen oplysninger, har ikke noget at gøre med CICOANI. Udeladelsen af udtrykket »civil« lader formode, at det drejer sig om et militært hold), samt oberst Jaxy Praxedes, major Célio Ferreira og kaptajn Edeni (alle tre fra militærpolitiet for Minas Gerais).

lyd. Den mindede om en paraply«. (H. B. Aleixo).

2.3. Spor eller menneskefrembragte genstande på området

Rapporten nævner ingen af delene.

2.4. Vidnets personlighed

Her følger nogle oplysninger, som præsidenten for CICOANI viderebringer:

På grundlag af hele den række møder, som vi har haft med vidnet, har vi trukket en del oplysninger frem ang. hans personlighed, som vil fremgå af følgende resumé:

Alder: 24. Ugift. Elleve brødre (hvoraf én er død), af hvem han er den næstældste. Faderen lever stadig, moderen død i 1967.

Uddannelsesniveau: har ikke fuldført under-skolen.

Profession: Indtrådt som almindelig soldat i Minas Gerai's politistyrker 1964. Har siden 1967 været ordonnans for den næstkommanderende for gendarmeri-bataljonen.

Vidnet tilhører et nok så beskedent socio-økonomisk niveau. Hans fysiske konstitution er gennemsnit. Han lever med sin familie i omegnen af Belo Horizonte.

Her, midt i familiens skød, er han meget initiativrig og løser størstedelen af de problemer der opstår.

Hans forældre, såvel som hans overordnede, betragter ham som en, man kan have tillid til. Ud over arbejdet, som han holder meget af, har han kun få fornøjelser. Han er troende, men forsøger ikke at få andre til at konvertere til sin religion. Han tilhører ingen religiøs sekt eller sammenslutning, men udøver med flid sin egen religion. Hans far priser hans væremåde såvel som hans aktivitet indenfor husførelsen; hans forhold til omverdenen er godt. Han frembyder ingen notorisk mangel eller last.

3. Kommentarer

Tilfældet i Bebedouro er i fællesskab blevet undersøgt af CICOANI (allerede citeret) og af SBEDV, repræsenteret ved lederen, dr. Walter

Bühler,*) såvel som af diverse repræsentanter for gendarmeriet og det brasilianske luftvåben. Det vil sige, at skønsmæssigt i alt en snes personer har været i direkte kontakt med vidnet.

Indtil nu er vi på ingen måde kommet i besiddelse af oplysninger, der kunne bringe sandfærdigheden i hans beretning i tvivl. Som man kan tænke sig, har denne været genstand for talrige kommentarer fra forskellige undersøgere. Her vil vi gengive disse kommentarer i den rækkefølge de er blevet offentliggjort:

3.1. Gordon Creighton -

Flying Saucer Review, vol. 17-6 og 19-6, nov. dec. 1971 og 1973

nov. déc. 1971 og 1973

1 - Jeg vil atter henlede opmærksomheden på en bestemt side af sagen, nemlig den kraftige oplysning inde i UFOet (såvel som på »ufonaut-basen«), en oplysning, der ikke hidrørte fra nogen bestemt/angivelig lyskilde.

Det drejer sig om et karakteristisk træk, som der er blevet gjort opmærksom på af adskillige vidner, som påstår at have været inde i et UFO, som stod på jorden. Eftersom disse vidner sædvanligvis ikke er nogen, der læser ufologisk litteratur, men langt snarere er jævne mennesker uden noget forhåndskendskab til emnet, forekommer det mig, at denne overensstemmelse gør det nærliggende at tro på sandfærdigheden i deres forklaringer. (Udspreddningen gennem pressen, fjernsynet og radioen af de vigtigste kendetegn, der er knyttet til nærobservationer, fjerner en god del af dette arguments gyldighed. Hvordan kan man sikre sig, at vidnet ikke har haft kendskab til disse ting, bekendtgjort gennem massemedierne?)

2 - Omtalen af den hjelm, som da Silva blev tvunget til at have på, minder stærkt om de udsagn, som en mand ved navn Felipe Martinez

kom med i oktober 1965 til en avis i Buenos Aires (Argentina). Denne påstår, at under ét af de møder, han på denne tid havde med små væsener, der kom fra et UFO, forsøgte disse væsener at få ham til at iføre sig en »ud-i-et-rumdragt«, som forårsagede kredsløbsforstyrrelser hos ham.

Han fortalte, at der ved en anden lejlighed blev påført ham en sløvende eller paralyserende effekt i benene (denne sag er nr. 44 i kapitlet »Humanoïder i Latin-Amerika« fra værket »The Humanoids« af Charles Bowen).

Parallellen hører i øvrigt ikke op hermed: Også i det argentinske tilfælde havde de små væsener bedt vidnet om hjælp; de havde fortalt ham, at de ville tage ham med til deres hjemsted og derefter atter gå fra borde på jorden, som de ville sætte brand i som straffor, at man ikke vil tro på deres eksistens.

Endvidere blev der under et af møderne præsenteret et »lyshåret væsen« på over to meter. På dets arme befandt der sig en masse små lys, som, efter hvad der forekom vidnet, udgjorde en del af et elektronisk kommunikationssystem.

3 - UFOets retningsændring i »fuld fart« gennem luften var noget, der allerede var blevet gjort opmærksom på i en rapport, offentliggjort af F.S.R. i nummer 13-4 for juli-august 1967, signeret af Charles Bowen. Under denne allerede gamle hændelse, (den skulle have fundet sted i 1951, i Salzburg, Østrig. Værd at bemærke: vidnet var ordonnans for en amerikansk oberst), erklærer vidnet, at han også var blevet paralyseret af forbløffelse, hvorefter han blev taget med af en lille humanoïde, som havde en hjelm på hovedet; hjelmen skjulte hans ansigt. Han blev ført med i retning af et UFO, stationeret ikke langt derfra, og han blev betænkt med »en rejse mod planeten Mars«. Under denne rejse drejede maskinen rundt om en lodret (?) akse med den allerhøjeste hastighed, så »vi nu befandt os der, hvor der før var loft«.

4 - Væsener med en mund der mindede om en fiskemund, er ofte tidligere beskrevet.

5 - Der er måske stof til eftertanke i den kendsgerning, at alt på ufonauternes base, lige fra vægge til materiel og redskaber, syntes gjort af sten. Afslørende er måske også det faktum, at

*) Tilfældet i Bebedouro findes kort fremstillet i et værk af dr. Bühler: »Coletânea de 40 perguntas sobre tribulantes de Discos Voadores no Brasil«; tysk oversættelse ved Karl L. Veit: Vierzig Begegnungen mit Ausserirdischen in Brasilien« - Ventila Verlag, Wiesbaden, 1975.

der i lokalet ikke fandtes nogen synlig åbning. *)

3.2. René Fouéré – Phénomènes Spatiaux, meddelelser fra GEPA marts og juni 1975

1 – »Hvis den hændelse, der her rapporteres, virkelig har fundet sted, så er den uimodsigeligt en af de mest usædvanlige og mest utrolige i hele fænomenet flyvende tallerkeners historie«.

Den sympatiske og meget kompetente præsident for GEPA fortsætter med den samme entusiastiske tone, idet han præciserer sin tankegang:

»(. . .) Ved mange lejligheder har vi kritiseret, at visse uden skam i livet har offentliggjort sensationsartikler – eller at de med forsæt har drejet dem i den retning – med det ene formål at tiltrække en læserkreds med en lidt usund tilbøjelighed for denne slags beretninger. Under disse omstændigheder kunne vore læsere måske spørge sig selv, hvordan vi kan offentliggøre den foreliggende beretning på trods af dens sensationelle og forbløffende karakter. Vi vil svare dem, at når vi tager det initiativ at lade den fremkomme, er det, fordi vi trods dens fantastiske karakter anser den for troværdig og værd at tænke over.«

2 – »Der findes givetvis ukendte talenter, folk med skjulte evner som romanforfattere. En vis tvivl kan og skal der til stadighed være, men fra første færd er det i dette tilfælde vanskeligt at indse, hvordan ordonnansen for vicekommandøren i staten Minas Gerais's militærpoliti skulle have kunnet opfinde et sådant scenebillede, med en sådan overflod af detaljer beskrive personer, omstændigheder og en dekoration så fremmedartet, ikke blot i forhold til sin egen dagligdag, men osse i forhold til hans ligestillede«.

3 – »Det højst ejendommelige lys, med rette understreget af Gordon Creighton, kunne være fremkaldt af en mekanisme af såkaldt elektro-luminescerende karakter.«

René Fouéré nævner angående dette emne forskellige værker.

*) Denne ironiske kommentar af Gordon Creighton kunne måske nok have fortjent at blive noget mere udviklet fra hans side. – Se Jacques Vallées, og mine. (Franck Boitte).

4 – »Episoden (med det opmuntrende syn som vidnet havde) besidder en slags religiøs klang /undertone, som vil blive udnyttet af de rationalister, der omtaler soldatens vidneudsagn negativt (. . .) Vor grundlæggende holdning vil forblive uændret: vi er på ingen måde i stand til at tage stilling i religiøse anliggender, men vil uden betænkeligheder forblive så objektive, som man kan være det, når det drejer sig om en undersøgelse, der i det væsentligste stadig er afhængig af menneskelige udsagn.«

Efter forskellige skønsmøder overvejelser angående kvaliteten af arbejder, der er fremkommet i egenskab af videnskabelig forskning udført af videnskabsmænd af religiøs konfession, »hvis rationelle og metodiske indstilling ikke er blevet bestridt af deres ikke-troende kolleger«, konkluderer M. Fouéré med disse vendinger angående dette punkt: »Fra et rationalistisk eller simpelt hen psykologisk synspunkt kunne man lige så godt hævde, at det, som José Antônio i et anfald af angst har antaget for tilstedeværelsen af et andet og hjælpsomt væsen, i virkeligheden blot var et billede, projiceret af hans egen underbevidsthed.«

Kort fortalt: Vidnets »syn« skulle altså kunne placeres uden for resten af hændelsen, uden forbindelse med den, og skulle kunne finde sin oprindelse i hans religiøse tro.

5 – GEPAS præsident omtaler derpå UFOets påfaldende form, som, »opfattet i sin ydre helhed, er enestående i sin art«*), dog »kan man stadig påpege både helheds- og detail-analogier mellem dets udseende og andre maskiners.«

Vi ville gerne citere nogle flere af denne forskers overvejelser, men det ville føre for vidt.

3.3. Jaques Vallée –

»Det usynlige kollegium/broderskab«, Albin Michel, april 1975

Tro mod den holdning, som han har antaget fra og med »Beretninger om ekstraterrestriske væsener« (Engelsk titel: »Passport to Magonia«)

*) Det er værd at notere sig, at det samme er tilfældet med det UFO, der er beskrevet af Antônio Villas Boas. Det havde osse kun ringe lighed med de hundredevis af UFOer, der er beskrevet, undertiden fotograferet, andre steder i verden.

spørger denne forsker sig selv om indholdet i hændelsen ved Bebedouro i »metalogiske« vendinger, eller vendinger af »psyko-symbolisk betydning«. Hans kommentarer er – hvor diskutabel og uverificerbare de end måtte være på den ufologiske forsknings nuværende stade – ikke desto mindre ikke blottet for interesse:

1 – Der eksisterer en klar parallel mellem indholdet i Bebedouro-hændelsen og de forskellige introduktionsetaper for et nyt medlem af et hemmeligt selskab. (Denne sammenligning forbigår i tavshed de omstændigheder, der går forud for vidnets ankomst til »ufonautbasen«, i det mindste hvad angår deres »tekniske« aspekt.) Jaques Vallée resumerer rækkefølgen i 10 punkter:

1. kandidaten introduceres for nogle af gruppens medlemmer, der er iført noget specielt tøj;
2. han får bind for øjnene;
3. han føres ved armen gennem en række forhindringer;
4. man tager ham med ind i et rituelt værelse, som han kun kan se en del af. Dette værelse har ingen åbning der fører ud;
5. man forestiller ham for »mesteren«;
6. man viser ham en række symboler som bringer døden/meningen med døden i erindring;
7. man udsætter ham for en prøve, og han skal svare på forskellige spørgsmål;
8. man antyder at prøven kan være dødelig for ham;
9. han får serveret et rituelt måltid;
10. han får igen bind for øjnene, og man fører ham udenfor, ud i den »profane verden«.

Men det er netop alle de elementer der går igen i José Antónios eventyr, fortsætter han.

2 – Den kendsgerning at alt i værelset er gjort af sten, er lige så betydningsfuld: »Den kubiske stenbeholder, hvori der er anbragt en pyramide der vender hovedet nedad, er en yderst raffineret/subtil detalje, hvis fortolkning jeg overlader til specialister indenfor den hermetiske symbolik«.

3.4. Franck Boitte's kommentarer

Man kan ikke have studeret en sag som denne på nært hold, uden at der dukker visse spørgsmål op, og uden at der automatisk viser sig vis-

se huller/dunkle punkter i rapportens indhold.

Helt på linje med M. Fouéré mener jeg, at man i en sag som denne må gå til værks med den yderste forsigtighed og en skærpet kritisk indstilling.

Lige fra starten er den – i mangel på materielle beviser – efter hvad man fortæller os, blevet studeret med ildhu og kompetence af forskellige undersøgere; og skønt de befinder sig udenfor vort lands grænser, forringer det i princippet hverken værdien eller redeligheden i sagen. Det forhindrer ikke, at der, hvis – for at citere Pr. Flournoy's udtryk – der findes et princip af Hamlets ifølge hvilket »Alt er muligt«, så passer dette princip sammen med et andet, der er endnu vigtigere, og som Flournoy kalder Laplaces princip, og som han udtrykker således: »Vægten af beviserne bør være proportional med fænomenernes grad af besynderlighed«^{*)}

Jeg vil gerne her føje flg. hjælpesætning til dette andet princip: »Alle dele af rapporten må være tydeliggjort og må være blevet verificeret af undersøgerne. Hvis verificeringen er upræcis eller helt mangler for blot én af disse deles vedkommende, kan dette være nok til at rejse tvivl om hele sagens realitet«. Hvis vi anvender denne fremgangsmåde på det foreliggende tilfælde, får vi følgende resultater:

1. Der er kun ét vidne.
2. Ingen spor på stedet for bortførelsen.
3. Usikkerhed mht. fysiske effekter på vidnet selv og manglende medicinsk undersøgelse.
4. Tvetydig opførsel af de »udenjordiske«, som inddeler et år i 365 dage, anvender et talsystem på basis af 10 og beder vidnet om at forsyne dem med geværer, på trods af at deres egne våben er synligt mere udviklede.
5. En mystisk »air«, der hviler over slutningen af hændelsen, som var der tale om »kontakt«-typen (vidnet har modtaget oplysninger, som han ikke kan videregive).

Man kunne antage, at disse lakuner eller den manglende nøjagtighed skulle være tilstrækkeligt til, at vi kunne eliminere denne hændelse som genstand for vores undersø-

*) Pr. Th. Flournoy: »Indere på planeten Mars«, edition F. Alcan, Paris, 1900, p. 345 og flg.)

gelse og gå videre til studiet af andre sager. Det vil jeg imidlertid ikke gøre.

Man gør ofte brug af arbejdshypoteser, i ufologi såvel som andre steder. I den nærværende sag vil jeg gå ud fra følgende hypoteser:

1. At sagen, som den er rapporteret af vidnet, virkelig har fundet sted.
2. At hans forklaringer over for undersøgerne giver et godt billede af rækkefølgen og omstændighederne i sagen.
3. At rækkefølgen og omstændighederne er blevet rapporteret af undersøgerne uden nogen forvrængning af betydning.
4. At alle omstændigheder, som vidnet såvel som undersøgerne kan have haft kendskab

til, findes indeholdt i rapporten*).

Ved at gå ud fra sådanne hypoteser – sagt med almindelig sprogbrug, »sagen er go' nok« – hvilke oplysninger kan vi da uddrage af den?

Denne analyse kan gennemføres på to planer, som forskerne vælger eller ikke vælger, alt i overensstemmelse med deres uddannelse og temperament; med andre ord, i overensstemmelse med de nuværende strukturer i vores måde at ræsonnere på, udelukker disse to planer gensidigt hinanden:

fortsættes i næste nr.

*) *Allerede denne hypotese er uopfyldt, når det gælder vidnet.*

OPERATION MAINBRACE

I adskillige bøger og tidsskrifter verden over er det med mellemrum blevet bekendtgjort, at der under den store NATO-flådeøvelse »Operation Mainbrace« i september 1952 blev taget farvebilleder af et UFO. Der var blot den hage ved disse beretninger, at billedet aldrig blev vist og at der i øvrigt som regel blev givet forholdsvis få konkrete oplysninger.

Det er derfor med glæde, at vi her i UFO-NYT kan præsentere læserne for det ikke tidligere offentliggjorte UFO-foto taget under »Operation Mainbrace«. Billedet er fremskaffet ved et detektivarbejde foretaget af SUFOIs Efterforskningsafdeling, for hvem det lykkedes – nu over 25 år efter hændelsen – at opspore den fotograf, der har taget disse fotos.

For at give læserne mulighed for selv at bedømme de fremskaffede materialer, har vi valgt at gengive disse kilder i fuld udstrækning fremfor at omskrive og forkorte beretningerne.

Den mest detaljerede presserapport stammer fra Aftenposten, Oslo, den 20. september 1952:

»SIDSTE NYT – En »flyvende tallerken« set over et USA-hangarskib i dag.

New York-fotograf har taget ikke mindre end tre farvefotografier af den runde genstand, der også er set over flyvebasen Topcliffe.

Fra Aftenpostens udsendte medarbejder Harald Brynildsen om bord på hangarskibet »Franklin D. Roosevelt«, 20. september.

En amerikansk fotograf – som arbejder for en New York-avis – har i formiddag set en »flyvende tallerken« og taget ikke mindre end tre farvefotografier af den. Filmen er endnu ikke fremkaldt, men fotografen hævder, at billeder-

ne blev taget under de bedst mulige forhold. Han opholdt sig på agterdækket og så den »flyvende tallerken« i flere minutter. Han fortæller, at genstanden, som til at begynde med fløj ganske nær »Franklin D. Roosevelt« og de øvrige skibe i den »blå flåde«, senere fjernede sig og forsvandt i horisonten. Den holdt hele tiden samme kurs. Den bevægede sig også helt jævnt og fløj ikke i cirkler, som tilfældet skal have været med »flyvende tallerken« set over USA.

Fotografen hævder, at det er første gang, at de »flyvende tallerkener« er fotograferet i farver.

Vi sejler sydpå – stadigvæk i høj sø. Der har været flere brækkede arme og ben under stormen, og det oplyses nu, at en af årsagerne til hangarskibets reducerede fart er, at lægerne ellers ikke kunne arbejde i den høje søgang.

Kokkene ombord, der skal lave 11.500 måltider om dagen, er heller ikke særligt begejstrede for den svære søgang.

Senere melder Reuter fra Topcliffe i Yorkshirer, at flådens hovedkvarter har modtaget melding om, at en »flyvende tallerken« i dag er observeret over den britiske flyvebase i Topcliffe. Den observerede genstand var cirkelrund og sølvhvid af farve. Den fløj i en højde af ca. 5.000 meter over flyvepladsen.

Genstanden, der blev set 8 kilometer bagved et Meteor-fly, fløj langsomt fremad, før den forsvandt med en pendulbevægelse. Da Meteor-flyet vendte om og begyndte at gå ned, syntes »tallerkenen« at følge efter. Derefter begyndte den at rotere om sin egen akse og fløj med utrolig hastighed vestpå, men forsvandt senere mod syd-øst. Farten var større end hos noget, man tidligere har set, sagde flyvere, der så genstanden. Hele begivenheden varede mellem 15 og 20 sekunder, og genstanden blev observeret af officerer og menige på flyvepladsen.

En talsmand fra det britiske flyvevåben ville ikke sige noget om sagen, som skal behandles alvorligt. Rapporterne undersøges, sagde han.

En forklaring er, at genstanden kan have været en faldskærm eller et spor efter et meteor, men hidtil er der ikke kommet meldinger om, at noget sådant er faldet ned i nærheden.

Fra det maritime hovedkvarter i Pitreavic(?), Skotland, meldes, at hændelsen førte til, at en virkelig tallerken blev fæstnet på korttavlen. Den kontrollør fra luftvåbnet, som havde vagt, noterede sig et nyt stikord i signalmappen: »Observationer og bevægelser af tallerkener.«

Observationen blev undersøgt af Det amerikanske Luftvåbens UFO-undersøgelses Project Bluebook. På dette tidspunkt var lederen USAF kaptajn Edward J. Ruppelt, der i sin bog »The Report On Unidentified Flying Objects« (Ace Books, 1956) på siderne 256/258 fortæller om hændelsen:

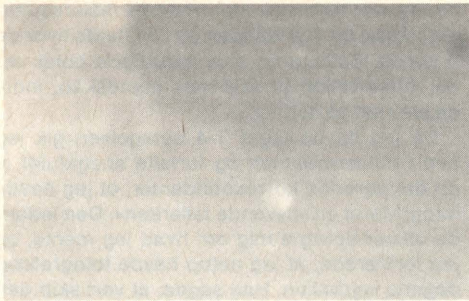
Sidst i september 1952 havde NATO-flåde-

Chefen for U.S. Air Force Project Bluebook, kaptajn Edward J. Ruppelt.

styrkerne holdt manøvrer ved Europa's kyst; disse øvelser blev kaldt »Operation Mainbrace«. Før øvelserne var begyndt, havde en eller anden i Pentagon halvt i spøg udtalt, at flådens efterretningstjeneste skulle holde udkig efter UFOer, men ingen ventede i virkeligheden, at der skulle dukke UFOer op. Ikke desto mindre var de uforudsigelige gode gamle UFOer stadig sig selv – de var der.

Den 20. september var en amerikansk avis-reporter om bord på et hangarskib i Nordsøen ved at farve-fotografere en start, da han ved et tilfælde kiggede bagud og ned ad landingsdækket for flyene. Her så han en gruppe af piloter og mandskab fra fly-dækket, som stod og iagttog et eller andet oppe i luften. Han gik tilbage for at se med og opdagede en sølvfarvet kugle, der bevægede sig tværs over himlen, lige bag ved skibsflåden. Objektet så ud til at være ret stort, og rigeligt stort til at kunne fremtræde på et foto, så reporteren tog flere billeder. De blev straks fremkaldt, og viste sig at være vellykkede. Han havde fået overbygningen af hangarskibet med på hvert af billederne. Ved at betragte objektets størrelse på hvert af

Kraftig forstørrelse af den uidentificerede genstand.
© SUFOI og APRO.

billederne kunne man se, at det bevægede sig hurtigt.

Efterretningstjenestens officerer om bord studerede fotografierne. Objektet lignede en ballon. Set ud fra dens størrelse, (og hvis det var en ballon), skulle den være sendt op fra et af vore skibe. Derfor blev følgende melding udsendt over TBS-radioen: »Hvem har opsendt en ballon?« – Svaret herpå over TBS-radioen lød: »Ingen«.

Marinens efterretningstjeneste kontrollerede hvert eneste skib i nærheden af hangarskibet 2-3, ja op til 4 gange, men de kunne ikke finde frem til nogen, der havde opsendt UFO'et.

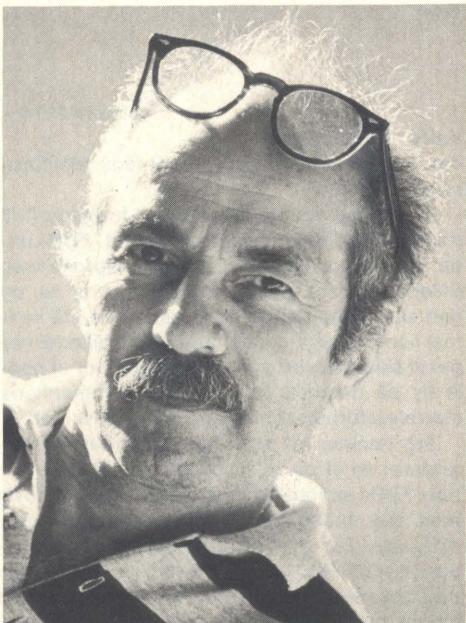
Piloterne og mandskabet på landingsdækket havde forskellige meninger. Nogle var sikker på, at UFOet var en ballon, mens andre var lige så sikre på, at det ikke kunne være en ballon. Objektet fløj for hurtigt, og skønt det på visse punkter lignede en ballon, kunne den slet ikke sammenlignes med de hundreder af balloner, som mandskabet havde set meteorologerne sende op. – Vi ville måske ikke have insisteret så kraftigt på at få en definitiv forklaring på »Mainbrace«-billederne, hvis det ikke netop havde været på grund af de begivenheder der fandt sted under resten af øvelsen.

Dagen efter at billederne var taget, så seks RAF-piloter, der fløj i en formation af jet-jagere over Nordsøen, noget, der kom imod dem i retning fra »Mainbrace«-flåden. Det var et skinnende, kugleformet objekt, og da de ikke var sikker på at det var et »venligsindet« objekt, satte de efter det. Men efter 1 eller 2 minutters forløb tabte de det af syne. Da de nærmede sig deres base, kiggede en af piloterne bagud og

Wallace Litwins »Mainbrace-foto«.

»Mainbrace-fotografen« Wallace Litwin.

så, at UFOet nu fulgte efter ham. Da han drejede af i en anden retning, gjorde UFOet det samme, og igen fløj det fra hans Meteor-jager i løbet af få minutter.

Den tredje påfølgende dag dukkede et UFO op nær flåden, denne gang over Topcliffe lufthavnen i England. En pilot i et Meteor-fly blev sendt op efter det, og det lykkedes ham at komme ret tæt på UFOet, tæt nok til at se, at objektet var »runt, sølvfarvet og hvidt«, og syntes at »rotere omkring sin lodrette akse, og ligesom slingre«. Men før han kunne komme tæt nok på til at få et godt overblik, var UFOet forsvundet.

Det var disse observationer – fortalte en RAF-officer fra efterretningstjenesten der var på udvekslingsophold i Pentagon mig – som foranledigede Royal Air Force's officielle anerkendelse af UFOets tilstedeværelse.

Main-Brace-hændelsen figurerer stadig væk i de amerikanske arkiver som uidentificeret med nr. betegnelsen: 2087, 14. september 1952.(?)

Da vi i SUFOI stadig væk savnede fotografens egen beretning og hans billeder, fortsatte vi med at eftersøge ham rundt omkring i verden.

Til sidst lykkedes det os at opspore ham, og vi modtog dette svar på vor henvendelse til ham:

1. april 1974

Kære hr. Henningsen.

Tak for Deres brev ang. »Operation Mainbrace«.

Jo, jeg tog et antal farvefotos i formatet 6x6 fra landingsdækket på hangarskibet »FDR« under »Operation Mainbrace«, ud for Norges kyst. Billederne viste en hvid kugle lige over os, og den sås ret højt oppe, med den klare blå himmel som baggrund. Jeg medtog på billedet noget af skibets overbygning, samt partier af nogle fly på dækket, for at kunne sammenligne størrelsesforholdet mellem kuglen og skibet.

Jeg tænkte, ret naturligt, at jeg havde fotograferet en af de vejrballoner, som hangarskibet »FDR« sendte op hver anden dag, skiftevis med det andet hangarskib i flåden, nemlig: »Midway«. For at tydeliggøre dette lidt kan oplyses, at »FDR« og »Midway« skiftevis, hver anden dag opsendte vejrballoner, der steg højere og højere med deres medbragte måleinstrumen-

ter, og, når de havde afgivet deres måleresultater, nåede de efterhånden op i en højde hvor de bristede. Ballonerne blev naturligvis holdt under observation af skibenes mandskab, indtil de blev set gå itu.

Da jeg havde taget 3-4 optagelser, gik jeg ned i officerssalonen og fortalte spøgelfuldt til de derværende korrespondenter, at jeg havde fotograferet en »flyvende tallerken«. Den ledende officer spurgte mig om hvad jeg mente, og jeg forklarede, at jeg netop havde fotograferet dagens vejrballon. Han sagde, at vort skib den dag ikke havde opsendt nogen ballon. For en sikkerheds skyld kontrollerede han det lige og tog så radioforbindelse med »Midway«. Der oplyste man, at man *endnu ikke* havde opsendt dagens ballon, og at der *ikke* var nogen balloner »til overs« fra de foregående dage. Med andre ord, lufrummet over vor NATO-flåde blev meget omhyggeligt kontrolleret, og der var ingen overflyvninger, som man ikke holdt øje med. Men jeg vidste, at jeg havde taget et billede (4) af noget, der lignede en bordtennisbold 3 meter over mig.

Jeg sendte min film tilbage til min redaktør i New York som, da den ankom, endnu ikke fremkaldt, blev underrettet om, at den først skulle vises hos U.S.A.s militære luftstyrker i Wright Field. – Så sendtes filmrullen (Ektachrome 120) til Wright Field, som dengang var hovedkvarter for det, der dengang var hærens luftstyrker. Der gik måneder. – Endelig tog min redaktør til Wright Field, og så der nogle sort/hvide forstørrelser i vægstørrelse af mine negativer. Forstørrelserne var sat op på væggene i et stort rum. Man lavede øjensynlig disse kæmpe-mæssige aftryk (måske 6x6 meter) for at kunne få øje på de små mænd der tittede ud af de små vinduer. Og tænk på, at disse folk var toppen af U.S.A.s luftstyrker!!!

Langt om længe tilbagesendte de et af mine negativer til min redaktør, omtrent 2 år efter hændelsen, og sagde, at det nu kunne offentliggøres.

Jeg har endnu dette ene negativ, som lykkeligtvis ikke er falmet i de forløbne år, men stadig viser den klare blå himmel, besat med lammeskyer, og den uskyldshvide »bordtennisbold« 3 meter over mit hoved.

Jeg sværger ved min død, at alt det her nævnte er den rene og skære sandhed. Det kunne måske have en smule interesse at vide, at vi journalister fandt ud af, at »FDR« på det

tidspunkt transporterede en atombombe i et lille rum dybt under skibsdækket, og den var konstant overvåget af en vagtmand fra den amerikanske marine. Flåden benægtede dette på det kraftigste, men vi reportere tog nogle af flådemandskabet under behandling med charme, penge og sprut! – og sikrede os at det var rigtigt. Måske hænger dette sammen med den hvide kugle?

Med hensyn til kopier til Dem, – pris og så videre – ja, hvad skal vi gætte på?

Hvad er det første professionelle og skarpe billede af et UFO værd?

Måske De kan sige noget om det?

Jeg må sige, at det virkelig har glædet mig at høre fra Dem.

Deres hengivelse
(sign.) Wallace Litwin

Så var der naturligvis penge i luften, og vi var ikke særligt interesserede i at skulle poste en mængde penge i et foto, som vi end ikke kendte det nøjagtige udseende af. Vi overlod derfor alle de indsamlede akter i sagen til APRO's fotoarkivar, fhv. oberstløjtnant i U.S. Air Force, Wendelle C. Stevens, for hvem det lykkedes efter forskellige forhandlinger med fotografen at få hans billede frigivet til APRO og SUFOI. Vi føler derfor trang til at takke alle de implicerede instanser i denne undersøgelse, men først og fremmest naturligvis fotografen Wallace Litwin og Wendelle C. Stevens.

Ole Henningsen

I næste nr. af UFO-NYT berettes om de observationer, der blev foretaget i Danmark under NATO-øvelsen »Operation Mainbrace«.

red.

SUFOI SNAKKER MED SPIELBERG

fortsat fra side 73

verset ikke er hjemsted for fjendtlige kræfter, men at noget godt kan komme derfra. Før i tiden fortalte man børnene skrækhistorier om, hvad der kunne komme ned fra himlen og snuppe dem. Jeg troede nu aldrig på de historier, mine forældre fortalte mig, thi for mig var himlen et sted, hvorfra der kun kunne komme viden (kundskaber); og hvor mine kammerater ventede på, at Santa Claus skulle komme flyvende, ventede jeg på et UFO!

SUFOI: For at lave en kasse-succes som »Nærkontakt« formoder vi, man må sigte mod et bredt publikum. Er det derfor, du har lagt mest vægt på de tekniske detaljer fremfor de mere sociologiske elementer?

S.SP: Naturligvis har jeg et bredt sigt. Filmen er ikke bevidst rettet mod specielle grupper. Når jeg laver en film om et emne, der interesserer mig, tager jeg hellere et populært udgangspunkt fremfor et spekulativt sociologisk udgangspunkt, som jeg føler, kun få mennesker vil være interesseret i.

Det var meget vigtigt for mig, at den første seriøse film om UFO-fænomenet skulle være lettilgængelig, så jeg valgte at koncentrere mig om det generelle – samt de eventyrlige sider af sagen. Jeg strukturerede filmen, så en sådan begivenhed *kunne* være foregået, uden at offent-

ligheden behøvede at vide noget om det; USA er jo bygget op som et land, der holder ting hemmelige.

SUFOI: Vil det sige, at du går ind for hypotesen om, at UFO-problemet bevidst holdes hemmeligt?

S.SP: Ja, absolut. Der findes måske ikke noget konkret videnskabeligt bevis for UFOernes eksistens, men der er ihvertfald konkret videnskabeligt bevis på, at hemmeligholdelser finder sted!

SUFOI: Dine rumskibe i filmen ligner ikke i slående grad de fartøjer, som beskrives af danske UFO-observatører, undtagen måske dine små rumskibe, hvor lyseffekterne i høj grad svarer til virkeligheden.

Hvorfor valgte du f.eks. at lave sådan et fantastisk moderskib?

S.SP: Fordi jeg følte, at det som kom ned til os, ikke skulle være et symbol på deres kærlighed, men højtideligholdelse af denne begivenhed. Det skulle være en fest – ligesom når det er jul. Jul og nytår på een gang!

SUFOI: Du har valgt at lade lederen af forskerholdet være fransk. Har du nogle visioner om, at videnskaben kan samarbejde på internationalt plan om et sådant emne som UFO-erne?

S.SP: Ja, det tror jeg virkelig kan ske. Jeg har på fornemmelsen, at UFOerne mindre er et teknisk betonet fænomen end et følelsesbetonet, – og derfor kræves der nok nærmere »en ambas-

sadør med et positivt sind« og samtidig med kendskab til kosmisk kommunikation, som f.eks. franskmændene har. Frankrig har hidtil gjort meget mere for at undersøge rapporter om UFOer, end USA har gjort. USA har valgt at hemmeligholde det, hvorimod Frankrig og Brasilien har været meget mere åbne om den sag. *SUFOI*: Du syntes at have gjort grundige undersøgelser. En fransk videnskabsmand Claude Poher forsker i UFOerne. Er det derfor, du har valgt at lade filmens videnskabelige holdleder hedde Claude?

S.SP: Jeg ved godt, hvem han er, men rollen er ikke bygget over nogen fransk videnskabsmand. Han er franskmænd, fordi filmen er baseret på Frankrig som et land, der tør tale åbent om UFOerne. Navnet er valgt tilfældigt.

SUFOI: Det forekommer os nu noget profetisk, idet Frankrig i 1977 indledte officielle UFO-undersøgelser under ledelse af Claude Poher.

S.SP: Ja, min film var så godt som helt færdig, da det skete. Hynek ringede og sagde, at han ville være den første til at fortælle mig om, at franskmændene nu skulle foretage undersøgelser i fuld offentlighed. Dr. Hynek skyndte sig at skrive til præsident Carter og rådede ham til at hoppe med på vognen i en fart, så USA ikke skulle sakke agterud i denne sag.

SUFOI: ... og hvad svarede Carter så på det?

S.SP: Jeg ved ikke, om han svarede i det hele taget.

Jeg mødte i øvrigt Jimmy Carter for et stykke tid siden og spurgte ham om hans oplevelse, – og hans kommentar var: »Jeg er sikker på, at din film er betydelig mere interessant end min oplevelse!«

SUFOI: Filmen stiller næsten flere spørgsmål, end den besvarer, fordi du har valgt at lade en masse foregå hos tilskueren, f.eks. forklaredes det ikke, hvorledes man fandt på at samle et hold astronauter, som skulle følge med ufonauternes rumskib.

S.SP: Jeg følte, at det var meget vigtigt at slå fast, at projektet *ikke* havde været kortvarigt – og med det sigte, at føre frem til kontakten med UFOauterne, *men* at det havde arbejdet i 30 år i al hemmelighed. Derfor kunne jeg ikke forklare alle facetter af dette projekt. F.eks. hvorfor valgte de farve og lyd til kommunikation – hvem kom med ideen til lystavlen – hvem fortalte dem, at de forsvundne fly findes i Sonora ørkenen – hvor og hvor længe havde astronauterne trænet for at være klar til denne situation? ...

Der var simpelt hen en masse, jeg måtte overlade til tilskuerens egen fantasi, lade ham føle, at det projekt, som bestemte begivenhederne, måske var 30 år gammelt.

SUFOI: Det komplot, militæret iværksætter sammen med myndighederne for at rydde området omkring Devils Tower, virker forbavsende realistisk. Ville du tro – eller har nogen givet dig et tip om, at eventuelle fremtidige kontakter med rumfolk vil blive hemmeligholdt på een eller anden måde?

S.SP: Ja, vi har ofte haft rapporter i USA om togvogne, som har væltet, og nervegas, som har lækket. Man har evakueret alle og enhver indenfor en radius af 70–80 km. Får og kvæg er fundet døde. Det har altid forekommet mig, at det måtte være det perfekte påskud.

SUFOI: Hvilken rolle spillede dr. Hynek ud over den lille rolle som statist?

S.SP: Well, hans anden rolle var at være min lærer i UFOlogi. Han gav mig en god baggrund, således at jeg kan diskutere UFOer med folk som f. eks. jer, men selvfølgelig også, så jeg kunne lave filmen. Jeg havde på forhånd snakket en del med venner og bekendte, hvoraf nogle havde haft endog bemærkelsesværdige UFO-oplevelser. Men jeg kunne ikke få fat på nogle rapporter med virkeligt kød på, hvorfor jeg henvendte mig til dr. Hynek. Han gav mig til en begyndelse læsemateriale nok til flere uger, bl.a. med rapporter, som er gådefulde den dag i dag. Hynek følte nok, at jeg ikke arbejdede på science fiction basis, men at mit udgangspunkt mere var at spekulere i videnskabelige baner. Han opmuntrede mig til at fortsætte med filmen trods frustrationer og kommentarer som: »Det bliver jo fiction alligevel, så hvorfor tage det så højtideligt?« Han gav mig mod til at tage filmen alvorligt og arbejde ad seriøse baner.

SUFOI: Hvordan opfattede de medspillende Hynek, som en fantast eller det modsatte?

S.SP: Udelukkende som en mand med benene på jorden. Det indtryk fik folk med det samme. Hynek spiller skeptikeren, der klør sig i nakken og siger: »Jamen, alligevel ...«

SUFOI: Når vi nu snakker Hynek og videnskab, – hvad har han sagt til, at du ligesom har en tendens til at knytte UFOerne sammen med f.eks. poltergeistfænomener ...

S.SP: Der var ingen poltergeistfænomener!! Læg mærke til, at alt, hvad der gav sig til at bevæge sig i huset var elektrisk drevet, – der var nærmere tale om manipulation gennem tryk på

Steven Spielberg i samtale med Erling Jensen (midt) og Iver O. Kjems (th.)

en knap eller kontakt. Hvis f.eks. en genstand af træ fløj rundt i luften af sig selv, kunne man tale om poltergeistfænomener, men her var der tale om påvirkninger fra fartøjet, som befandt sig uden for huset.

SUFOL: Jo, men der var f.eks. skruerne i gulvristen, som begyndte at dreje sig op . . .

S.SP: Der var noget nedeunder – noget fysisk, som drejede dem. De gjorde det ikke af sig selv.

SUFOL: Vi har naturligvis også bemærket effekter såsom indvirkning på tænding, biler, vinduer osv., men nogle af de effekter, jeg kaldte poltergeistfænomener forekommer at være lidt langt ude set fra et ufologisk synspunkt? Hvor f.eks. elektrisk husgeråd er gået i gang, når der har været slukket for kontakten. Det er derfor nærliggende at spørge, om Hynek ligger inde med rapporter om noget sådant?

S.SP: Ja, det gør han. Han har f.eks. tilfælde, hvor lyset tændes og slukkes fra det ene værelse til det andet. Imidlertid skal man lede godt i Hyneks arkiver for at finde sådanne forskellige effekter, for han har (endnu) ikke delt dem op i kategorier.

SUFOL: Vi fandt dine lydeffekter meget interessante. Specielt temaet i sangen og ideen med kommunikation gennem toner og musik. Mener du, bestemte toner eller vibrationer kan frem-

mane bestemte effekter i mennesker, – eller mener du, at musik måske er et universelt sprog?

S.SP: Jeg mener bestemt, at musik er et universelt sprog. Det må simpelthen være den bedste måde til at vise, hvorledes ens følelser er. Hvis nu f.eks. UFOnauterne var os uvenligt stemt, ja, så kunne de spille Wagner for os! Den musikalske kode, som vi udtrykker over for hinanden, er i virkeligheden mere en matematisk kode, end musik! Der er tidspunkter, hvor musik forekommer meget melodisk, mens den på andre tidspunkter mere ligner en morsekode. Næsten som intervaller og vibrationer. Jeg har i øvrigt udarbejdet et musikalsk sprog, som er så kompliceret, at det behøver en EDB-maskine for at kunne fungere. En ven og jeg konstruerede det, fordi vi ville bevise over for os selv, at musik er en anvendelig metode til at skabe ordforråd og sproglige udtryk; men jeg kunne ikke komme ind på det i filmen, fordi det ville tage mindst 10-15 minutter at forklare, hvad man kan udtrykke gennem musik. Det, vi lavede, var egentlig ikke en slags alfabet med bogstaver, der danner ord, som kan oversættes til andre sprog, men mere på linie med de japanske og kinesiske symboler, hvor hver serie af toner har en betydning.

SUFOL: Som danner en fornemmelse, en følel-

se?

S.SP.: Også fysiske ting. Sådan at begrebet »menneske« er et antal bestemte kombinationer af lyde, og »folk fra andre verdener« vil blive beskrevet med andre særlige lyde. Melodistrofen i filmen betød simpelt hen goddag eller farvel.

SUFOL: Tror du, nogle mennesker er mere »egnede til« eller »forberedt« på at modtage sådanne signaler end andre mennesker?

S.SP.: Ja, som Neary, drengen og munkene i Indien.

Der findes for mig mennesker, der for altid har lukket deres sind for indtryk. De har under opvæksten kæmpet hårdt for at blive »voksne« og for at dræbe barnet i sig; og de har haft stort held med sig. For dem vil det efter min mening aldrig lykkes at få en sådan evne.

SUFOL: En UFO-observation kræver ikke i sig selv særlige emotionelle karaktertræk; men måske kræver det næste trin, at man har en bestemt psyke?

S.SP.: Ja, netop. Men der kan også være tale om en tilpasningsproces. Vi bliver langsomt og omhyggeligt gjort rede til den dag, hvor den store bekendtgørelse (offentliggørelse) skal finde sted, således at folk ikke bliver slået omkring af choket.

SUFOL: Mener du, at denne tilpasningsproces er styret fra UFO-side?

S.SP.: Netop.

SUFOL: Hvad med myndighederne?

S.SP.: Ja, de kan vel også tage del i processen. Der har været en teori fremme om, at myndighederne til tider havde opmuntret til at lave dokumentarfilm om UFOer. Opmuntret er måske så stærkt sagt, men at de i hvert fald havde givet vægtig støtte.

Major Quintanilla fra Projekt Blue Book var uvenner med alle UFO-observatører, fordi han ydmygede folk og endog skrev breve som kunne få folk til at blive fyret fra deres job. Han havde en meget snæversynet holdning til sagen. Senere samarbejdede han imidlertid med 2 filmselskaber, som lavede dokumentarfilm om UFOer, hvori han indrømmede, at der foregik et eller andet, som han ikke vidste, hvad var. En anden mand, Major Friend fra Flyvevåbnet, UFO-modstander gennem mange år, har nu også vendt bøtten og er blevet overbevist om, at der foregår noget. Det virker, som om militæret meget langsomt forsøger at få folk til at forstå, at UFOerne ikke er nogen trussel for vor

nationale sikkerhed. UFOnauterne har heller ikke tænkt sig at opstille til næste valg. I stedet skal man betragte ufonauterne med samme forundring med hvilken man betragter Nordlyset, – som noget vidunderligt, man ikke skal forsøge at forstå –

SUFOL: Tror du så ikke, vi vil være i stand til at forstå dem?

S.SP.: Det kommer an på, om de ønsker at blive forstået!

SUFOL: Det vil sige, at det forekommer dig realistisk at tro, at vi i dag er under en vis påvirkning fra rumfolk, enten direkte eller på paranormal vis?

S.SP.: Ja, det er en mulighed. Jeg tror i øvrigt, at de også har stor sans for humor. Fænomenet i sig selv er humoristisk. På en måde prøver de at foretage deres forskning hernede så ubemærket som muligt, under strenge ordrer om ikke at blande sig i vor kultur. For at gøre det, må de på een gang blive ved med at være konkrete observationshold, og samtidig forblive en myte. Hvordan kan man f. ex. gøre det? Jo, ved at flyve hen over een eller andens hus med bogstaverne UFO skrevet i neon i bunden af UFOet! Kan I se folk gå til politiet OG MELDE DET? Politiet spørger, hvorledes det så ud? og de forklarer, at det var rundt med bogstaverne UFO i bunden. . . . og det er virkelig sket et par gange. For mig at se, må det være den bedste måde at vedligeholde myten på.

Jeg tror forøvrigt, der på en måde er tale om to gange hemmeligholdelse: nemlig en meget bizar og absurd humoristisk hemmeligholdelse fra UFO-side, samt et temmeligt primitivt forsøg på hemmeligholdelse fra det amerikanske militærs side.

SUFOL: Tror du, at påvirkninger fra UFOerne kunne føre os frem til en slags international åndelig enhed?

S.SP.: Der er selvfølgelig altid det evige håb om, at fred vil komme, sygdomme og sult forsvinde, befolkningstilvæksten vil komme under kontrol, at vi en skønne dag i vore egne rumskibe vil besøge andre verdener. Set ud fra et mere jordbundet stade er der også et mere trist aspekt, idet de fremmede meget vel kan have tusinder af ekspeditioner ude omkring i hele rummet, og at de bare iagttager os, fordi det tyvende århundrede er det mest skræmmende i menneskehedens historie. Når det tyvende århundrede slutter, forlader de os måske igen for muligvis først et returnere om 500, 1000 eller

om titusinde år for at se, om der stadig eksisterer liv på jorden. Det er også en mulighed, men selvfølgelig rent tankespind fra min side.

Jeg elsker at fantasere. Som jeg sagde tidligere, jeg er filmmager, og mit job er at kunne fantasere, ikke at sige, at sådan og sådan er virkeligheden. Det er det gode ved UFO-sagen, at den er så besnærende og fyldt med løse ender. *SUFOI*: Såvidt vi opfatter det, ender filmen med et håb, et løfte om fremtidig nærmere kommunikation med rumfolkene. Tror du, at menneskeheden kunne overleve sådan et kulturchok, som en kontakt med avancerede rumvæsener ville være??

S.SP.: Ja, – det tror jeg bestemt, – og det vil sikkert ske let. Jeg tror endda, vi ville blive så blaserede efter et stykke tid, at det blot ville blive verdens ottende –, næh, niende vidunder. Men de vil nok ikke blande sig i vore problemer.

I øvrigt tror jeg, at der fra jordisk side vil vise sig en hel del grådighed. Vi ville sikkert forlange at få at vide, hvorledes kræft helbredes, hvordan man kan producere kæmpegrøntsager, og hvordan man kan få vores okser til at veje 14 tons stykket. Vi ville kræve de grådige, lette løsninger, som kunne gøre livet mere komfortabelt for os. Jeg er sikker på, at sådanne ting *ikke* vil være inkluderet i de venligheder, som rumfolkene viser os . . . Og hvis det blev tilfældet (at de *ikke* inkluderer disse ting) samtidig med at de fortsat ønskede at forblive i vor atmosfære fremfor at leve iblandt os – hvilket de formentlig ikke er i stand til –, ja, så ville vi i løbet af nogle få år acceptere deres eksistens som en slags vidunder, noget storslået, som man kan forundres over, ja, endog bede til. Ikke som noget, der kan få os til at krybe i skjul eller bevæbne os, eller stikke af til Sydamerika. Jeg tror ikke, det ville give nogen chok-bølge, der på nogen måde kunne skade os.

SUFOI: Hvis man vurderer problemet med hemmeligholdelse neutralt, forekommer det een, at i perioder med UFO-bølger stræber myndighederne og militæret verden over efter at undertrykke UFO-interessen ved at bortforklare observationerne, hvorimod de i perioder med få eller ingen observationer kan finde på at grave et par gode rapporter op fra arkiverne og offentliggøre dem.

Man får det indtryk, at de ønsker at holde interessen på et vist, kontrolleret niveau, således at der ikke i befolkningen skabes for stor eller for ringe interesse om problemet. Denne kontrol

kan se ud til at være blevet udført over hele verden gennem mange år, hvorved folks holdning *langsomt* er blevet ændret, fordi »man« ikke har ønsket en hurtig omstilling.

S.SP.: Det *kan* vise at være det bedste stykke jordske diplomati, der nogensinde er udført!

SUFOI: Hvorved man har undgået en chokvirkning.

S.SP.: Alt, hvad der i virkeligheden skal gøres, er at sørge for, at emnet tages op ved middagsbordet! Dagen efter accepterer folk mere, end de gjorde dagen før! Det bliver efterhånden et emne, man kan tale frit om.

SUFOI: – – og detskal din film også nok hjælpe med til!

S.SP.: Forhåbentlig – –.

SUFOI: Hvorfor valgte du at lade dine rumvæsener se ud, som de gjorde?? og overvejede du andre former??

S.SP.: Ja, min fantasi rakte til mere spændende væsener end vist i filmen. Nogle, der f. ex. kunne leve op til det festlige moderskib. På den anden side var det vigtigt for mig at vise sandheden, idet den allerede er kendt verden over af mange mennesker – nemlig at vi tilsyneladende *ikke* besøges af en fysisk overlegen superrace, men at der har været tale om små væsener. Rapporter fra hele verden synes at vise os, at væsenerne har stor lighed med dem i »Nærkontakt«. De er ca. 1,20 m høje, har store hoveder og store øjne, en revne som mund, ingen øren og intet hår, og nogle gange er de klædt i en slags jumpsuit, som sidder så tæt til kroppen, at man næppe kunne se nogen større forskel, hvis de var nøgne. Der er selvfølgelig variationer, hvor nogle er store og groteske og andre meget smukke. Jeg ønskede, at *mine* rumvæsener skulle være budbringere og ikke Harpo Marx-figurer.

SUFOI: Dine væsener har stor lighed med dem fra Betty & Barney Hill-sagen??

S.SP.: Jo, men der er også lighed med Schirmer-sagen samt andre tilfælde fra hele verden. Kender I Hopkinsville-sagen?

Alle: Ja –

S.SP.: Godt, disse væsener var meget små – – –

SUFOI: . . . men med spidse øren!

S.SP.: Spidse øren, ja, og meget store øjne. Noget groteske, idet deres arme nåede helt ned til jorden. De havde kun tre fingre, som nærmere så ud som kløer, og de var i stand til at levitere og flyve. Alt i alt lignede de mere små trolde eller væsener fra mytologien. Jeg valgte at und-

gå et sådant frygtindgydende væsen. . . Måske var disse væsener i øvrigt slet ikke så frygtindgydende, som beskrivelserne lader ane. Observatorerne var måske så bange, at denne frygt lod dem opfatte væsenerne som værre, end de i virkeligheden var. Det lod dem måske se øjne og øren, som ikke var der, eller se ørerne og øjnene større og mere groteske, end sandt var. Det var jo mennesker, som tegnede og beskrev væsenerne, det var ikke en tegning, som blev leveret fra rumvæsenerne.

SUFOI: Hvad sker der efter slutningen af din film?? Med andre ord, tænker du på en fortsættelse eller på en »Nærkontakt 2«??

S.SP.: Ja, der bliver muligvis en del 2, men jeg er ikke sikker på, at der bliver tale om en fortsættelse, snarere en lille film, som koncentrerer sig om lignende interessante tilfælde fra USA.

SUFOI: Forventer du, at andre begynder at lave UFO-film nu, for at få andel i succesen??

S.SP.: Jeg håber, de ikke gør det. De gjorde det efter »Dødens Gab« og i stedet for at lave nogle gode film, lavede de en masse dårlige om kæmpehvaler, kæmpebjørne og kæmpekrokodiller, som fuldstændig har mættet markedet for den genre, som var hemmeligheden ved »Dødens Gab«. Det er mit håb, at andre instruktører vil afstå fra at udnytte UFOernes kommercielle værdi og i stedet lave seriøse UFO-film.

SUFOI: Er du tilfreds med »Nærkontakt«??

S.SP.: Ja, sådan ca. 68% . . .

SUFOI: Har du været udsat for kritik fra UFO-interesserede??

S.SP.: Nej, det har jeg faktisk ikke. Jeg har tværtimod fået en masse støtte. Nogle UFO-tilhængere syntes, at jeg lod mig rive med i slutningen. Men de syntes alligevel, at de hellere ville æde den slutning end undvære en UFO-film.

SUFOI: Jeg syntes, du viste ufonauterne på en meget forsigtig måde. F. ex. så vi kun lederen af UFO-naut-holdet i få sekunder . . . ??

S.SP.: Ja, den høje kun i omkring seks sekunder vil jeg tro; hvorimod ham, der smiler, ses noget længere.

SUFOI: Men man savner varme i hele denne forestilling omkring modtagelsen af rumskibet, der hvor de står og venter i lysene. Rumfolkene er, hvad de er, med deres grå former i dette skarpe lys, men i øvrigt var der alle disse hvide og blålige lys, som skaber en følelse af kulde og ubehag. Hvorfor valgte du ikke nogle varmere farver??

S.SP.: Selvfølgelig kunne jeg have gjort det, men jeg ville ikke, fordi jeg ikke ønskede, at mysteriet skulle være for håndfast; det skulle være flygtigt, på afstand. De hilsener, som kom fra rumfolkene og fra deres rumskib, var varme nok for mig, fordi jeg vidste, at musikken var varm i sig selv.

SUFOI: Du var måske bange for, at filmen skulle få religiøse overtoner?

S.SP.: Det behøvede jeg ikke bruge farver til, det hævder en masse mennesker i USA at filmen har alligevel. Jeg gjorde mit yderste for, at der ikke skulle blive noget »domkirkeagtigt« over den, men der er meget, som er uundgåeligt.

SUFOI: Har du godkendt, at Columbia verden over samarbejder med UFO-organisationer i forbindelse med præsentation af filmen??

S.SP.: Ja, men det var ikke min idé, derimod dr. Hynek's. Han gik til Columbia og foreslog dem et samarbejde, som begge parter kunne profitere af. Ikke rent økonomisk, men således, at Hynek f. ex. får brevene fra den fan-klub, som er blevet oprettet, »Close Encounters« fanclub. Alle breve sendes videre fra Columbia direkte til Hynek.

Det er vigtigt, for der er ikke tale om fan-breve i egentlig forstand, men snarere breve fra seriøse tilhængere af hypotesen om liv i rummet.

SUFOI: På den måde er der så skabt en dobbelt effekt ved filmen.

S.SP.: Ja, og det er alt sammen til gavn af dr. Hynek. Han hjalp mig, og nu kan jeg hjælpe ham.

SUFOI: Set ud fra den nuværende verdenssituation, tror du så på kontakt med rumfolkene i din levetid??

Medlemsmøde i Fredericia

Freitag d. 19. maj kl. 19.30 i

Købæks Cafeteria, Gothersgade 30.

SUFOIs formand, civiling. Flemming Ahrenkiel, er til stede og lægger op til en - forhåbentlig livlig og god - debat.

Spændende nye lysbilleder

De kan købe øl, vand, kaffe m.m.

Alle er velkomne - også og ikke mindst alle i fynboer, som af vintervejret blev snydt for mødet i februar!

S.SP.: Ja, måske – men vil vi få noget at vide om det? Jeg hader at tænke på, at vi måske allerede *har* haft kontakt, men at det bliver holdt hemmeligt. Hvis I har lagt mærke til det, så er det også underforstået i min film, at der *før* det store møde på Devils Tower, må have været adskillige mindre omfattende kontakter, hvor måske blot en jeep med nogle få soldater og videnskabsmænd og kun eet rumfartøj havde været tilstede.

SUFOI: Tror du sådanne mindre kontakter *kan* have fundet sted allerede??

S.SP.: Det forekommer mig muligt. Dr. Hynek

føler ligeså. Dr. Hynek mener endvidere, at før en sådan bredere kontakt som i filmen kan finde sted, må der have foregået en form for mindre møder, hvor man så at sige har følt hinanden på tænderne.

Med hensyn til hemmeligholdelse af UFO-spørgsmålet som helhed ved Dr. Hynek at det finder sted i mange lande, men han forstår ikke hvorfor. Personligt tror jeg i øvrigt, at USSR har gjort større anstrengelser for at løse UFO-problemet end nogen anden nation. Men det er naturligvis umuligt at hive oplysninger ud af dem.

Herhjemme har SUFOI – i lighed med dr. Hyneks UFO Center i USA – opnået et frugtbart samarbejde med det amerikanske filmselskabs danske repræsentant, Columbia-Fox. Vi har bl. a. udarbejdet en filmfolder (efter amerikansk mønster), der dels giver en kort orientering om UFO-fænomenet, dels rummer et rapportskema i lomme- eller handskerumsformat. Folderen uddeles gratis sammen med billetterne i biografen; og vi venter, at SUFOI ad denne vej kan få mange nye og ældre UFO-rapporter »ud af busken«.

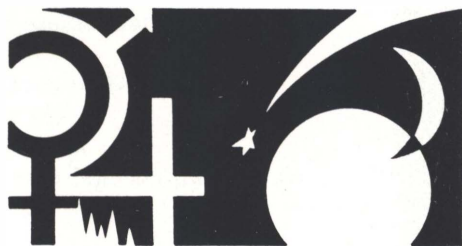
Interview: EJ, F.I.A og IOKj

Fotos og båndoptagelser: CHP

Oversættelse, manuskript og bearbejdning: EJ, KML og IOKj

KIG PÅ HIMLEN . . .

Af J. H. Glintborg

Planeterne op- og nedgange 1. maj 1978:

Planet	Opgang	Nedgang	Stjernebillede	Står i syd kl.
Merkur	04.09	17.06		
Venus	05.17	22.16		
Mars	10.03	02.35	Krebsen	18.30
Jupiter	07.04	00.32	Tvillingerne	16.00
Saturn	11.42	02.59	Løven	18.00

Merkur er solsystemets inderste planet. Den er i almindelighed Solen så nær, at den ikke kan ses med det blotte øje. Den 9. maj er den

længst vest for Solen og står da op 15 min. før denne.

Jens-Henrik Glintborg

Ny SUFOI - EKSTRA bog:

TIDSLOVEN

UFO -fænomenets tidsfordeling

Hvordan er fordelingen af danske
observationer på døgnets timer?

Kan denne fordeling bekræfte tidsloven?

Er det muligt at forklare en sådan
fordeling?

TIDSLOVEN er den første systematiske, videnska-
beligt baserede analyse af danske UFO-rapporter.
Bogen har engelsk resumé - så den er også veleg-
net som gave til venner i udlandet.

48 sider i A-5 format - smukt trykt og rigt illustre-
ret.

Trykt i begrænset oplag - så bestil hellere straks!

SUFOI-medlemspris:

KR. 15,-

frit tilsendt

(Pris for ikke-medlemmer: Kr. 20,- inkl. forsendel-
se)

Bestilles lettest pr. giro 9 11 77 25 -
Skandinavisk UFO Information - SUFOI,
Postboks 6, 2820 Gentofte

Anfør venligst »tidsloven« på talonen til modtageren.